

gölge

2. sayı, Mayıs 2018

*Alibeyköy Anadolu Lisesi
Kültür ve Edebiyat Dergisi*

Alibeyköy

2017-2018 Eğitim Öğretim Yılı

Alibeyköy Anadolu Lisesi

Kültür ve Edebiyat Kulübü

Gölge Yazı Atölyesi ve Yayın İnceleme Kurulu:

Ayşegül ŞEN

Tuğba IŞIKOĞLU

Gülben BORAN

Ulaş Cengiz KUMANLI

Mihriban AVŞAR

Senanur KORKMAZ

Ahmet YILMAZ

Cihan ŞİMŞEK

Şehriban ÇİFTÇİ

Ecem Yaren BAHTİYAR

Semanur KARABACAK

Beyza ULUOCAK

Gamze RÜSTEMLER

Yaratıcı Yazarlık Atölyesi Yöneticisi ve Genel Yayın Koordinatörü:

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni
Emel Çarkçı

Sorumlu Müdür Yardımcısı:

Hakkı Ormancı

İÇİNDEKİLER

- s.2. *Gölge Yaratıcı Yazarlık Atölyesi*.....EMEL ÇARKÇI
- s.3. *Sahipsiz Mektup*.....MUSTAFA YALÇINKAYA
- s.4. *Pansiyon*.....MİHİR BAN AVŞAR
- s.5. *Yürümek*.....ECEM YAREN BAHTİYAR
- s.6. *Boş Koltuk*.....ZEYNEP ÇEÇ
- s.7. *Birlikte*.....AHMET YILMAZ
- s.8. *Tehlikeli Adımlar*.....GÜLBEN BORAN
- s.10. *Ruhsuz*.....SENANUR KORKMAZ
- s.11. *Ses*.....ULAŞ CENGİZ KUMANLI
- s.12. *Duyduğum İstanbul*.....ALİ ATIŞ
- s.13. *Mutlaka Yaşa*.....ECE ENGİN
- s.15. *Bahar Kokusu*.....HAZAL SARE ARSLAN
- s.16. *Şapka*.....BEYZA ULUOCAK
- s.18. *Kuyu*.....AHMET YILMAZ
- s.19. *Karton Kutu*.....SEMANUR KARABACAK
- s.21. *Korkulan*.....GAMZE RÜSTEMLER
- s.23. *Erik Ağacı*.....MİHRİBAN AVŞAR
- s.24. *İki Siyahlık*.....TUĞBA IŞIKOĞLU
- s.25. *Hayal*.....CEREN ERGİN
- s.26. *20. Yüzyılda Bir Köroğlu*.....CİHAN ŞİMŞEK
- s.27. *Başrol*.....SANEM DEMİRCİOĞLU
- s.28. *Veda*.....SONGÜL NUR BOZKURT
- s.30. *Kardeşim Nerede*.....CİHAN ŞİMŞEK
- s.32. *Şizofren Konuşmalar*.....ŞEHRİBAN ÇİFTÇİ
- s.33. *Sivynos*.....GÜLBEN BORAN
- s.37. *Röportaj*.....İKRA NİSA YILMAZ

gölge yazı atölyesi 2018

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Emel Çarkçı

GÖLGE YARATICI YAZARLIK ATÖLYESİ

Kasım ayında başlayan, egzersiz çalışması olarak yaptığımız atölyemizde usta öykücülerin yazdıklarını inceledik. Karakter yaratma, sahne kurma, olay örgüsü oluşturma gibi teknik konuları incelemekle beraber metin yazma çalışmaları yaptık. Yazılan metinler üzerine, samimi ortamımızda, herkes görüşünü söyledi. Tabi ki toplantımızın olmazsa olmazı çay eşliğinde.

Nitelikli okumanın eleştiriden geçtiğini bilmeyenimiz yoktur. Bu atölyede bir edebi metni değerlendirme kriterlerini öğrendik. Bazen toplantılarımız o kadar hararetli geçti ki zamanı fark edemediğimiz, okulun dış kapısını açtırmak için görevli aramak zorunda kaldığımız günler oldu.

Yazmak, günümüzde oldukça ihmal edilen bir uğraş. Biz hayatı sözcüklerimizle dönüştürmenin zevkini aldık. Artık iflah olmayız. Umarım siz de öykü, şiir ve denemelerimizi okurken aynı zevki paylaşırsınız.

SAHİPSİZ MEKTUP

Bugün hastaysam, yokluğundan

Sabah, öğle, akşam

Lazımsın

Düşmüyorsa ateşim bir türlü

Alnıma değen havluyu

Sen tutmadığından

Yorgun düşmüşsem kavgada

Savrulup kaybolmak istiyorsam

Dar sokaklarda, Galata'da

Lazımsın

Uyandığında saçlarım karışıkça

Yüreğim geceden kalma kırıksa

Hep senden

Eksikliğinden

PANSİYON

İlk adımı atmam her zaman çok zor olmuştu. Zor olanı yaptığımda içimde büyüyen pişmanlık değil korkuydu. Arkamdaki evin ışığını sokağa taşıran kapıyı sertçe çektim. Geride bıraktığım evden yükselen gürültünün arasında, bir adamın sesi daha netti. Babamın sesi...

“Benim onun gibi kızım yok! Anladınız mı? Benim İstanbul diye bir kızım yok! Ne hali varsa görsün!”

Hep aynı tonda bağırarak için yükselen o sesi son kez duydum. Histerik bir gülüş dudaklarımdan kaçtığımda gözlerimden taşan yaşları durduracak gücüm yoktu. Aldırmadan yürüdüm. Büyüdüğüm sokağın bile korkutucu gelmesiyle koşmaya başladım. Yağmur sularının doldurduğu yollarda ne kadar dikkatli yürümem gerekiyorsa o kadar hızlı koştum. Ölümden kaçır gibi. Nereye gittiğimi aklıma dahi getirmeden sadece koştum. Varlığına bile inanmadığım şansına lanet okumak istedim. Birden duyduğum sesle donup kaldım. Sabah ezanı okunuyordu. Yorgunluğumu hissetmemle yere oturdum. Her yerim sanki dayak yemişçesine ağrıyordu. Etrafıma baktığımda gözümde sokağın sonundaki eski bir pansiyon çarptı. İlk ayağa kalkma denemem düşmemle sonuçlansa da yolun ortasında durmaya devam edersem daha kötü olacağımı biliyordum. İkinci denememde her yerimin ağrmasına rağmen kalkmış ve pansiyona ulaşmışım. Ahşap kapıyı itmemele, rahatsız edici bir gıcırtyla kulağımı kapatmak istedim. Ona bile gücüm yoktu. Girişteki eski bir masanın önünde oturan orta yaşlı, saçları döküldü dökülecek seyrekleşmiş, uzun burunlu bir adam karşıladı. Vücudumu inceleyen bakışlarından rahatsız olmama rağmen başka bir yere gitmeye ne halim ne sabrım vardı. Çatlak sesimle

“Boş odanız var mı?” diyebildim.

Çürük sarı dişlerini göstere göstere sırtıttı. Arkasındaki panodan bir anahtar çıkarıp uzattı. Anahtarı aldığımda yine aynı yılışık ifadeyi gördüm. İçimde oluşan tiksintiyi engelleyemezken konuştu.

“Üst kat sağdan ikinci oda.”

Ne kadar itici gelse de teşekkür edip odaya çıktım. Kapıyı açınca eski bir yatak, üzerinde çiçekli vazoyla kırık bir masa ve koltuk karşıladı. Kapıyı kilitleyip anahtarı masanın üzerine attım. Pis mi diye bakmadan kendimi yatağa atmak istesem de üzerimdeki çamur tabakasından kurtulmam lazımdı. Odanın içinde banyo olmasına şaşırsam da vardı. Suyu ayarladım. Pantolonun cebindeki telefonum aklıma gelince odaya döndüm. Koridorda birileri kavga ediyordu. Üstümü giyinip sabah olmasını nöbet tutar gibi beklemeye karar verdim. Nereye gidecektim?

YÜRÜMEK

Derin bir soluk alarak uyandım. Musluk yine akıtıyordu. Eski bir saat gibi her saniye lavaboya çarpıp iç gıcıklayıcı bir ses çıkarıyordu. Tik tak, tik tak, tik ve tak...

Yatağında yavaşça doğruldum. Hiçbir şey düşünmüyordum, neyse ki ne yapacağıma alışkanlıklarım karar verip, beni kurtarmıştı.

Yorulmuştum, bugüne dek çok fazla düşünmüştüm, çabalamıştım, en sonunda da görünmeyen bir gücün ve diğer insanların istedikleri olmuştu sanki. Hayat benim hayatımdı, ben yaşıyordum ama ipleri başkasının elinde olan bir kukla gibiydim. Fikrimi alan, beni duyan kimse yoktu, ben sadece sahibimin buyrukları doğrultusunda yaşıyordum. Bu yüzden yorgun düşmüştüm. Düşünemeyecek kadar yaşamdan bihaberdim. Çıplak ayaklarımla cilası eskimiş tahta yere bastım. Soğuktu, hissedebilmişim. Pencereye yaklaşım, perdeyi biraz araladım. Sokağa göz attım. Gün ışığı, sokağı aydınlatmaya başlamıştı. Buna karşın gecenin donukluğunu, soğuşunu ve hüznünü hala hissedebiliyordum.

Beni uyaracak bir şeye ihtiyacım vardı. Mutfağa gidip, kendime sert bir kahve yaptım. Yaşamamı ve açlık hissi duymamamı sağlayacak kadar kahvaltım yaptım. Güneş ışıkları, gecedem daha üstün gelmeye başlayınca dışarı çıkmaya karar verdim. Yürümeyi severdim. Yürüdüm, yürüdüm... Tüm çabalarımı, uğraşlarımı ve hayal kırıklıklarımı unutana dek yürüdüm. O günden sonra yanımda olacak zavallı kabullenişleri bile hissetmiyor, hiçbir şey düşünmüyordum. Yürüdüm, sadece ve sadece yürüdüm.

BOŞ KOLTUK

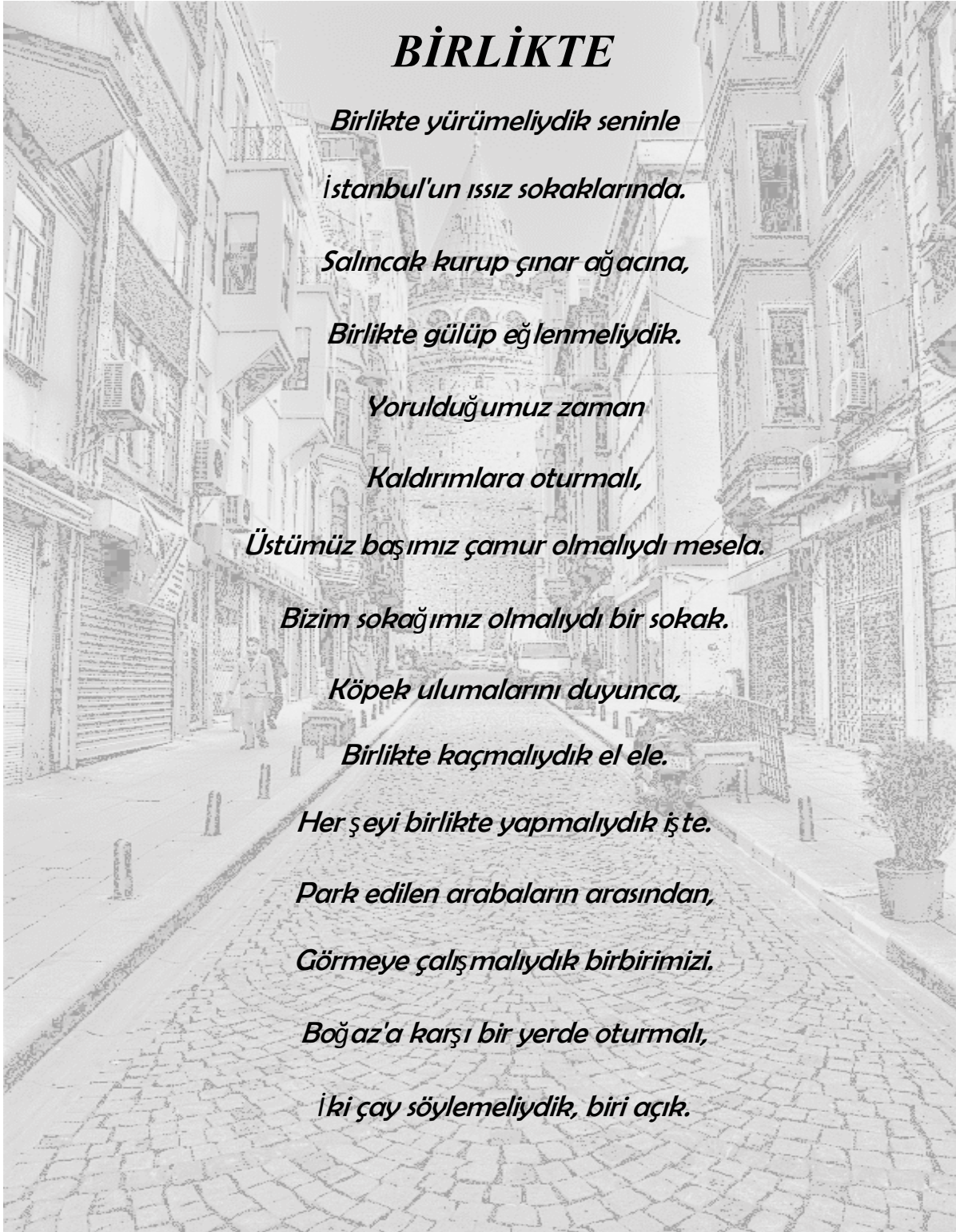
Güneş ışıkları evin içini parça parça aydınlatıyordu. Ev, sıkıntılı havasından sıyrılmış, yavaş yavaş herkes toplanmaya başlamıştı. Zil ardı ardına çalıyordu. Bana bayram sabahlarını hatırlattı.

Kapının karşısında, eski model, iki yanında camlı bölmeleri olan, orta kısmı kitaplarla dolu, 1970'lerden kalma kahve ve çay takımları gözüken, köşelerinden boyaları aşınmış ve özellikle babaannemin değiştirmeye kıyamadığı vitrinin önünde duran yemek masası açılmıştı. Çeşit çeşit peynirler, zeytinler, domates ve salatalık... Fırından yeni çıkmış ekmek ve simitler masayı tamamlamıştı. Çayın gelmesini bekliyorduk.

Kapıdan içeri girdikten sonra oturma odasına ilerledim. Balkon camının önünde tek kişilik koltukta oturuyordu. Ondan başka kimse o koltukta oturmamıştı. Ona özel sayılırdı. Babamlarla muhabbeti pek keyifli görünüyordu. Onu böyle görmek şaşırtmıştı beni. Gülerken kısılan gözlerinin kenarlarında çizgiler oluşmuştu. Ben o çizgileri genellikle sinirlendiği zaman alında görürdüm. Sürekli ciddi dururdu. Gazete okurken, haber izlerken, bizimle konuşurken kaşları hafif çatık olurdu. Belki de bu yüzden şaşırdım. Bana mı fakli geliyor bilmiyorum ama onu uzun zaman sonra ilk defa dimdik ayakta görüyorduk. Kimse yadırgamıyordu. Kimse hastalığından bahsetmiyordu. Bahsetseler sanki bu tablo asıldığı yerden düşecek parça parça etrafa saçılacaktı. Ama bu tablo tamamlanmamıştı. Korudukları tabloda boyanmamış yerler vardı.

Birden gözlerimi açtım. Daha hava aydınlanmamıştı. Saat sabah beş buçuktu. Yatağımdan kalktım ve bir süre sonra anca kendime gelebildim. Bir süre gördüğüm rüyayı hatırlamaya çalıştım. Ardından düşüncelerimi annemlerin konuşmaları böldü. Yanlarına gittim. Kuzenim ile gizli gizi konuşuyorlardı. Ben gelince sustular. Bir şeyler sakladıkları çok belliydi. Soramıyordum çünkü içimde kötü bir his vardı. Bu hissi bastırabilirdim. Ama duyacaklarım bana o gücü duyduktan sonra vermeyecekti. Kandıramayacaktım kendimi. Bir anda gerçeğin içinde bulacaktım kendimi.

Annem bana yatağa dönmemi söyledi. Ama ben onu duymamış gibi babamı sordum. "Birazdan gelir." dedi. Bir müddet bekledim. Sevinçten içim içime sığmazdı ama bu sefer ki farklı gibiydi. Babamı görmekten korkuyordum. Aslında duyacaklarımdan korkuyordum. Sanırım korunaklı tablo kendiliğinden yere düşmüş parçalanmıştı. Mutfağa gittim. Camdan dışarı baktığımda ay hala gökyüzünde bembeyaz parlıyordu. Yıldızlar gökyüzünün sonsuzluğunu doldurmaya çalışır gibi yayılmışlardı her tarafa. İlk defa bu kadar büyük ve parlak gözüküyorlardı. Derin bir nefes aldım ve salona gittim. Babamın yanına oturdum. Bana doğru döndü ve sessizce "Dedeni kaybettik." dedi. Bir anda çıktım ve "Yalan söylüyorsunuz." dedim. İnanamadım ama yalan olmadığını ben de biliyordum. Aniden aklıma babaannem geldi. Koşa koşa aşağı indim. Herkes oradaydı. Koşarak babaanneme sarıldım. Ağladığımı görmesin diye başımı omzuna koydum. Gözyaşlarımdan kazağını ıslatmasına engel olamadım.

TEHLİKELİ ADIMLAR

Karla mücadele ederek ilerlemeye çalışırken Merve de arkadan bağıyordu. “Of, neden bu soğukta odun toplamak zorundayız ki? Söylesene Can!” Rüzgardan açılan montunun kapşonunu aceleyle kapattı. “Ben çok yoruldu.” Elinin tersiyle alındaki teri sildi. “Tamam o zaman. Biraz dinlenelim.” dedim. Birlikte büyük çam ağacının altına geçtik. Odun dolu çantasını yere indirdi. Bir süre sonra yerdeki çantayı göstererek “Dinlenmen bittiyse çabuk ol da odunları toplayıp hemen eve gidelim.” dedim. Şaşkınlıkla baktı. “Ne? Buraya geleli daha bir dakika olmadı.” “Acele etmezsek karın altında kalacağız.” dedim. “Of!” Odunlu çantayı tekrar sırtlanarak beni takip etmeye başladı. “Az kaldı.” dedim. Ben de zorlanıyordum ama bunu belli edemedim.

Biraz daha ilerlemişken uçurumun eşiğinde olduğumuzu fark ederek Merve'yi durdurdu. “Ne oldu ya?” Bana sinirle baktı. Ağzını kapatıp, “Bağırarak konuşma. Tepemize çığ düşmesini istemezsin.” dedim. “Uçurum var burada.” Elimi ağzından çektim. Etrafına bakındı. “Ne yapacağız şimdi? Onca yolu geri dönemeyiz, nerede olduğumuzu da bilmiyoruz.” Hızlı karar vermeliydim. “Yapacak bir şey yok, bir sığınak bulup orada karın durmasını bekleyeceğiz.” “Bu karda nasıl bulmayı düşünüyorsun?” dedi kollarını kavuşturarak. “Bilmiyorum! Burada saçma sapan mızızlanmaktan başka bir işe yaradığın yok. Biraz sus da işe yara!” Bağırmağla ağaç dallarındaki buz sarkıtları sallandı. Gözleri sulanan Merve, “Ne halin varsa gör!”

Konuşmadan yürüyorduk. Biraz sert davranmıştım sanırım. Yaklaşık yirmi dakika sonra bir mağara bulduk. Kar durmak bilmiyordu. İçeri girer girmez sırtımızdaki çantaları yere bıraktık.

“Ben, taş bulup ateş yakacağım.” dedim sakince. O ise yüzüme bakmadı. Yere çökmüştü.

“İnşallah ayı falan çıkmaz buradan.” dedi. Arkamı döndüğümde ne yaptığını görmüyordum. “Yok galiba.” Burnunu çekti. “Az önce bağırdım ya, kusura bakma. Aniden oldu.” dedim gözlerinin içine bakarak. Hızla ayağa kalkıp “Ben de 'ne zaman özür dileyecek bu' diyordum! Böyle aramız bozulunca her şey... Sıkıcı oluyor.” dedi. Gülümsedim. “Madem öyle ateş yakmama yardım et.” “Tamam!”

Kar durmuş gibiydi. Kalan odunları da mağaradan alıp tekrar çıktık. “Teşekkür ederim Can. Hep yanımda olduğun için.” Bu sözümüyle tebessüm ettim. Evimize doğru yola çıktık. Bozuk yollardan geçip sonunda evimizin yolunu bulduk. Pencereden bakan Uğur'u gördük. Hemen bize kapıyı açtı. “Nerelerdesiniz? Çok endişelendirdiniz beni.”

Oyunları çantadan çıkararak sobaya attı. Bir süre sonra odunların ve ateşin çıkarttığı o çıtırtılı ses bana ninni gibi geldi. Gözlerim kapandı.

“Hadi kalk artık lan! Uyansana Can!” Çapaklı gözlerimi ovarak doğruldum. “Ne oldu ağabey?” Kafamı zar zor yerinde tutuyordum. Masanın etrafındaki koltuklarda üçümüz de toplanmıştık. “Herkes uyanık olduğuna göre planı anlatabilirim.” Uğur ciddi bir şekilde öne doğru eğildi. “Kötü bir durumda olduğumuzu biliyorum. Sizi de bu soğukta dışarı yolladığım için...” Birkaç saniye bekledi. “Tüm bu olanlar için gerçekten çok özür dilerim. Yarın gündeğümünde kar duracakmış. Görevimiz çiftlikler. Şu an bildiğiniz gibi bir kıtlık içindeyiz. Bize en yakın çiftliklerin haritasını çıkardım.” Elindeki kağıdı masaya koydu. Parmağını bir noktaya koyarak devam etti, “Biz şu anda buradayız. İlk olarak Peyker köyüne gideceğiz, Bizim Çiftlik'e. Duyduğuma göre oradan çok ürün çıkıyormuş. Sonra...” Anlaşılan planı hırsızlık yapmak... “Dinliyor musun Can?” Omzumdaki elini hissettim. “Evet, anladım.” “Tamamdır. Şimdi iyice dinlenin. Kurnazlığına güveniyorum Merve. Senin de kararlarına Can.” Bir şey demedim ve yatağıma gittim. Söyledikleri doğrudu. Bu zamana kadar hiçbirimiz doğru dürüst yemek yiyememiştik. Ama ben planları sevmem. Sonuçta her şey planlara göre gitmeyebilir, değil mi?

Odamın kapısını açan Merve “İyi misin? düşünceli gördüm seni.” dedi. “Planı düşünüyordum.” “Endişelenme sen. İyi geceler.” dedi ve çıktı.

Uyandığında herkes uyuyordu. Saat bešti büyük ihtimalle. Onlardan önce hazırlanmaya başladım. Çantaya biraz ekmek ve su koydum. “Günaydın millet! Hadi kalkın sabah oldu!” Yavaş yavaş kalkmaya başladılar. Onlara hızlı olmalarını söylüyordum. “Gidelim çocuklar.” Önden Uğur yürümeye başladı. Yanına geçtim. “Şey, ağabey. Neden bu saatte çıktık? İnsanlar bir iki saat sonra uyanmaya başlar.” “Bak Can...” Aniden silah sesleri gelmeye başladı. Merve, “Neler oluyor?” “Köpekler!” dedim onları işaret ederek. Çok şaşırılmışım çünkü biz tecrübeli hırsızlardık. “Kahretsin! Bu nasıl olur yahu?” Uğur belinden silahını çıkarttı. “Avcılar... Siz gidin! Ben onları şaşırtırım.” dedi. Merve ve ben ormana doğru koştuk.

İzimizi kaybettirmiş gibiydik. “İyi misin Merve?” Bacaklarını tutan Merve doğruldu.

“İyiyim. Ağabeyimiz orada kaldı. Ne olacak şimdi ona?” Elleriyle yüzünü kapattı. “O çok zeki biri. Eninde sonunda kurtulur.” dedim.

Son bir silah sesi geldi. Buna kargaların sesi de eklenince içim biraz ürperdi. “Neler oldu acaba orada?” dedim. “İleride bir köprü var. Orayı da geçtiğimizde güvende oluruz.”

dedi. Köprü buzla kaplanmıştı, altında da deli gibi bir nehir akıyordu. Gidecek başka yerimiz de kalmamıştı. “Gitmek zorunda mıyız?” dedim. Merve kaşlarını çatmış, sinirle bana bakıyordu. “Tamam. Önden ben giderim.” dedim. Buzla kaplı köprü korkunç görünüyordu. Cesaretimi toplayarak bir adım attım. “Dikkat et Can.” “Bu köprü hiç sağlam değil.” dedim kendimi zorlayarak. Her bir adımında köprü daha çok sallanıyordu. “Geçtim be! Hadi Merve, yapabilirsin!”

Korkmuş gözlerle bir bana bir de köprüye bakıyordu. “Yapamayacağım!” “Kendine inan. Ben seni tutacağım!” Ufak bir adım attı. “Bastığın yere dikkat et çok kaygan.” İki adım daha attıktan sonra ayağı kaydı ve sendeledi. “Merve!” “İyiymi iyiyim. Nerdeyse başardım.” “Böyle devam et.” Köprüyü yarılamıştı. Ama o ilerledikçe köprü daha da çökecek gibi oluyordu. “Ah!” “Merve!” Öne atıldım, neredeyse yakalayacaktım...

Olduğum yerde çakılıp kaldım. Hayatımdan giden insanlar birer birer aklıma geliyordu. Annem, babam, kardeşim, belki de ağabeyim. Kar her şeyi örtmeye devam ediyordu...

SENANUR KORKMAZ 9-D

Ruhsuz

Neden üzülemiyorum karşımda ağlayan kadın için? Peki suçluluk, o nereye kayboldu? Benden alınanlarla vicdanım da mı gitti?

İnsanlar bir süredir samimiyetsiz geliyor. Ağlayan kadın dikkat çekmek istiyor, karşımda ölen adam ise “Düşüp ölecek başka yer bulamadı mı, bunca insanın arasında ölüyor?”

Gözlerime baktıkça gördüğüm boşluk, girdap gibi içine çekiyor sanki beni. Oraya gömülmüş ne cesetler, ne hayal kırıklıkları, ne çok gözyaşı var...

Boş gözlerle bakan bana, ben de acıyarak bakıyorum. “Ne çok şey kaçırıyorsun öyle?” Ruhsuzluğum bana bile ağır geliyor artık. Ama bir bataklık gibi. Çıkmaya çalıştıkça içine çekiyor. Çırpındıkça batıyorum.

ULAŞ CENGİZ KUMANLI 11-I

SES

Evden durağa doğru aklımda binbir türlü dertle yürüyordum. Üniversiteyi bitireli iki yıl oldu olmasına ama iş bulmam imkânsız, hem kim benim gibi sözünü esirgemeyen birini gazetesine alır ki?

Gecenin karanlığından kayarak gelen otobüsüne binip bardakçı garsonluğa dönmem gerek. Otobüs bomboş. Arkada bir yerlere oturdum. Kısa süre sonra durakta indim. İki sokak yukarıya çıkan merdivenleri tırmandım. Köşedeki restorana girdim. Kasada Davut vardı, selam verdim, arkaya geçip önlüğümü giydim. O gün de her zamanki gibi sakindi, müzik kutusundan yabancı “slow rock” parçalar çalıyordu, masalara baktım. Kapıdan iki gergin tip girdi. Davut’un yanına gittiler hararetli hararetli bir şeyler anlattılar. Sonra çekip gittiler. “Ne oldu?” diye sordum. “Yok bir şey.” dedi yüzünü buruşturarak. Birazdan birkaç kişi geldi. Uzun sakallı, dövme tipler. Sipariş verdiler, aralarında bazen gülüyor bazense sessizce bir şeyler anlatıyorlardı. Saat gece yarısını yirmi dakika geçiyordu ki kapıdan içeri o iki gergin tip girdi. Masadakiler küfür kıyamet silahlarına sarıldılar, birkaç dakika boyunca silah sesleri susmadı. Ben tezgâhın arkasına geçip eğildim, Davut arka kapıya koşarken düştü ve düştüğü yerde kaldı, hareketsizdi. Bir telaş, yanına koşup onu sürüklemeye çalıştım. Bir anda boynumda bir sıcaklık başladı sonra dizimin altında da aynı sıcaklık... Bacağım boşa düştü ve yere yıkıldım.

Uyandığımda amfide çok az kişi vardı ve bana bakıyorlardı. Hoca gözlüklerinin üzerinden “Hey uykulu arkadaşım buraya gel de hazırladığın röportajı sun!” dedi. Kalkmaya çalıştım. Sol bacağımda bir uyuşma vardı amfi merdiveninin ilk basamağında ayağım takıldı ve yuvarlandım. Dünya inanılmaz bir hızla dönmeye başladı, her yerim acıyordu. Yuvarlanmaya devam ederken önce ışık yok oldu, sonra hissizleştim ve dünya dönmeyi bıraktı. Karanlığın içerisinde uzakta bir kapı vardı. Tanıdık bir kapı, küçükken içerideki babamı ziyaretlerimdeki o görüşme odasının metal, üstünde çelik telli penceresi olan kapı. Altından ve penceresinden bir ışık geliyordu kapıya ilerledikçe ışık azaldı, kapının ardından bağırان bir kadın sesi geliyordu, ses buğuluydu. Bir de dayanılmaz, düzenli bir güm sesi: GÜM GÜM GÜM!.. Ses, ben ilerledikçe hızlandı ve şiddetlendi. Kapının metal yassı koluna uzandım, kolu aşağı bastırdım. Şimdi ses daha fazla geliyordu. Kapıyı ittim ve yüzü yorgun ve bir o kadar da sevecen babamla karşılaştım.

“Hepsi geçti evlat artık yanıdayım.”

ALİ ATIŞ 12-G

DUYDUĞUM İSTANBUL

Ben Eminönü'nde martı, Galata Kulesi'nin önünde top oynayan çocuğum, Kız Kulesi'ni aydınlatan ışıklandırma, Çamlıca'dan mehtaba uzanan bir koridorum, Boğaz'da gezinen balıkçı teknesiyim, ben boğazın serin sularıyım. Taksim'de tramvayım, Beyoğlu'nun daracık sokaklarını süsleyen kaldırım taşıyım, Gülhane Parkı'nda ağacım Balat'ın ahşap evleriyim, Pierre Loti Tepesi'yim. Adına şiirler yazılan, üzerinde savaşlar yapılan bir toprağım ben. Yorgun uyanıyorum her sabah; üşüyorum, titriyorum... İstanbul içimi ısıtan tek şey. Alıyorum kahvem elime ve seyre dalıyorum İstanbul'u, her günü ayrı bir güzel, her geçen dakika daha çok bağlanıyorum İstanbul'a.

Her güne ayrı uyanan bir şehir. Kimi zaman neşeli, kimi zaman hüzünlü... İstanbul'u seyretmek güzel! Hangimiz gözlerimizi kapatıp sadece İstanbul bugün bana ne anlatmak istiyor diye düşündük? Eğer daha önce yapmadıysanız bir deneyin derim çünkü İstanbul bizimle konuşuyor bizi tanıyor. Kapatalım gözlerimizi ve İstanbul' u şiirdeki gibi gözlerimiz kapalı dinleyelim. Duyuyor musun sokakta top oynayan çocukları? Şimdi ise isteği gerçekleşmeyen bir

bebek ağlıyor, lütfen biraz daha odaklan daha sıkı kapat gözlerini ve kulaklarını dört aç, evet duydun mu? Birisi evet diye bağıyor sanırım bu bir evlilik teklifi ve kabul edildi. Bir martı çılgınlığı sevinçle eşlik ediyor. Nerenin havası insanı bu kadar büyüler, her sabah güneş hangi toprağın üstüne böyle güzel doğar? Sen basit bir toprak parçası değilsin, aksine benim tanıdığım en asil yersin sen.

İstanbul'un masmavi gözleri olduğunu eminim çoğunuz bilmiyordur, o masmavi gözler bazen dalıp gidiyor uzaklara... En sevdiği renk de yeşil. Aynı zamanda, İstanbul'un bana masal anlatması hoşuma gidiyor. Bana kendisi için anlatılan efsaneleri ve şiirleri okuyor her akşam. İstanbul bana hiç yalan söylemez en sevdiği dostunun ben olduğumu söyleyip duruyor, benim de en sevdiğim dostum o.

İstanbul'la ben çok uzun zamandır tanışıyoruz, kırk beş yıllık dostum o benim. Birazdan bastonumu alıp her zaman yaptığım gibi İstanbul Boğazı'na gidip, banka oturup, akşama kadar onu dinleyeceğim. Bakalım bugün neler fısıldayacak bana kadim dostum?

MUTLAKA YAŞA

Ellerini birleştirmiş, kendini bulunduğu rahatsız koltuğun sırtına yaslamıştı. Yolculuğun gürültüsü ve eski trenin sallanışları da oturduğu koltuk kadar rahatsız ediciydi. Karşısındaki küçük kız, sesli bir şekilde cips yiyordu. Yolculuğun rahatsız etmeyen tek tarafı buydu belki de. Açlıktan öleceğini düşünse de karşısındaki kızın elindeki patates parçalarını bu denli zevkli yiyişi ona moral veriyordu.

Trenin kabinlerinden birini seçmesinin nedeni uyuyabileceğini düşünüyor olmasındandı. Ağrısı vardı, üstüne üstlük açlığı da mide bulantısı yaratıyordu. Uyursa geçeceğini düşünmüştü. Maalesef başarılı olamamıştı.

Kaç durak kalmıştı bilmiyordu. Yaklaşık bir gün kadar yoldaydılar. Ağızına bir lokma dahi girmemişti. İlk bindiğinde kenara bırakılmış, yarısı içilmiş, su şişesini azar azar içerek bitirmişti o kadar. Acaba, önündeki bu etine dolgun kadına yalvarsa ona da kızına verdiği gibi yiyecek verir miydi?

Yerinden kalktı ve üzerine dönen iki çift göz eşliğinde kabinden ayrıldı. İnsanların çoğunun bulunduğu ana kola geçti ve biraz daha sessiz olmasını fırsat bilerek boş bulunduğu yere oturdu. Sıcaktı en azından. Tüm o ağrıların ve açlığının yanında üşümüyor oluşuna sevindi. Kendine mutluluk verecek bir şeye ihtiyacı vardı. Üşümemesini bu çaresiz durumunda bir mutluluk olarak görebilirdi.

Gözleri, duvardaki küçük oyuğa bırakılmış pakete takılı kaldığında sesli bir şekilde yutkundu. Oradaki sahipsiz paket açlığını daha çok açığa çıkarıyordu. Bir süre etrafı kolladı. Eğer birisine aitse o küçük paket, alamazdı. Bekledi. Tüm yorgunluğuna rağmen gözlerini açık tuttu. Sonunda dayanamadı, uzunca bir zaman geçmişti o küçük hazineleri fark edeli, sahibi yoktu demek ki, değil mi? İçerisindeki kuru yemişleri hızla ağızına atarken birkaç saniye içinde paket bitmişti. Kırıntılarına kadar yuttu.

Bir paket daha buldu. Cebindeki turuncu paketle kabineye döndü. Küçük kız ve annesi uyuyordu. Yavaşça ayaklarını ve bacaklarını koltuğa attı. Elini yüzünün altına yerleştirdi ve kafası sallanan trenin camına çarparken uyuyakaldı.

"Uyanın bayım, geldik." Birkaç kez duyduğu benzer cümleler yüzünden uyanmıştı adam. Aslında, dokunsalar kalkardı ama kadının çekindiği belliydi. Pis kokmasa da, çamura bulanmamış olsa da adam ölü gibi görünüyordu. Biraz hasta. Dokunmak isteyen olmazdı tabii. Teşekkür etti fakat sesi duyulmamıştı. Kadının kızıyla birlikte kabinden çıktığını görünce ayağa kalktı. Cebini kontrol edip rahat bir nefes almıştı. Eline küçük bir paket daha takıldığında kaşları çatıldı. Diğer insanlarla birlikte ilerliyordu. Biraz ileride kendisine gülerek bakan küçük kızı gördüğünde gülümsemesi büyüdü ve ona el salladı. Kız utanarak önüne dönmüştü. Çok geçmeden herkes trenden ayrıldı. Son duraktalardı.

Karaya ayağını bastığında derin bir nefes aldı. Ağaçların etrafını süslediği tren istasyonu yalnız hissettiriyordu. Ellerini iki cebine koydu. Aç olması önemli değildi. Başka bir yiyecek bulmadıkça cebindeki yememeliydi.

Elini kolunu salladı, güvenlikle bakıştı ve hiçbir sorun olmadan istasyonu ardında bıraktı. Şehir ayaklarının ucuna düşmüş gibi beliriverdi. Yüklü kamyonlar, süslü araçlar etrafta dönüp duruyordu. Öyle mutluydu ki adam, kahkaha atmadan edemedi. Belki de birkaç hafta içinde sesinin en gür çıktığı andı bu.

Gülümsemesini silmeden arabaların arasından geçti. Birkaç katlı evlerin arasında yürürken cebindeki şekeri çıkarmıştı. Çilekli şeker tüm tat duyusunu ele geçirdi ve adam bir an için yeniden kahkaha attı. Kaçak olarak bindiği trenden sorunsuz bir şekilde ayrılmıştı, beş parasızdı, kimsesizdi, en mutlusuydu. Karnını doyurmaktan başka derdi yoktu artık. Belki biraz da ağrıları geçse iyi olurdu.

Kulağına ulaşan keman sesiyle kısa bir an duraksadı. Anılarının hala onunla olduğunu unutmuştu. Kulaklarını tıkadı, ağızındaki şekeri çevirdi ve adımlarını hızlandırdı. Nefes nefese kaldığında bir duvar kenarına çöküp soluklandı. Önünden, oldukça temiz görünen bir köpek geçmişti. Sonra endişe içinde bir kız belirdi. "Köpeğin şuradaki evin bahçesine girdi." Kızın gözleri parladı, hiçbir söz etmeden çantasını sıkıca tuttu ve koşarak gitti. Adam toparlanıp ayağa kalktı. Üzerini birkaç kez silkeledi, cebindeki yiyeceğini kontrol etti ve bilmediği yollarda ilerlemeye devam etti. Arkasından birkaç nefes sesi işittiğinde merak edip döndü, baktı. Kızı ve tasmağını sıkı sıkıya tuttuğu köpeği gördüğünde gülümsemeden edemedi. "Teşekkür ederim." Kız, birkaç sözle daha minnettarlığını dile getirdi. Adam, kız bir iyilik yapıp yapamayacağını sorduğunda kısa bir an düşündü. Cebindeki paketi çıkardı. "Eğer elinde bunlardan varsa hayır demem." Kız şaşırıldı. Böylesine *basit* bir istek beklemiyordu. Yüzü parladı, adamdan köpeği tutması için rica ettikten sonra çantasını indirdi ve içeri karıştırdı. Öğle sporunda tok tutması için aldığı atıştırma paketi ve mineralli sodasını çıkarıp geri kapadı. Aralarında kısa bir bakışma oldu ve havlayan köpek, onların bu anlaşılmaz iletişimini sonlandırdı. İki cebi de dolmuştu artık. Elinde içeceği bile vardı. Adam zengin hissetti. Kaldırırına oturdu, yeniden gülümsedi.

BAHAR KOKUSU

Adımlarını hızlandırdı. Sonbaharın havasıyla, rengi turuncuya ve kızıla dönen yaprakların birlik içinde sallandığını görünce bir hoş oldu. Fakat düşen yapraklar için aynı duyguları hissettiği söylenemezdi. Bu ona üzücü gelirdi.

Her gün oturduğu bankta birini görünce heyecanlandı. Anlaşılan bugün, hafif kırışıklıklara ev sahipliği yapan gözleri ve hüzünlü ifadesiyle oturan orta yaşlı kadın, ona eşlik edecekti. Tanımadığı bir insanla konuşmak iyi gelirdi. Kadına kısık fakat anlaşılır bir sesle, “Merhaba!” dedi. Kadın başıyla selam verdi. Montuna sarılıp boyunluğunu düzeltti. Hep yaptığı gibi çınar ağacının düşen yapraklarını içinden saymaya başladı. Kadının sessizliği rahatsız etmişti. Yanında oturan kişiyle muhabbet kuramayınca kendini kaba biri gibi hissetmişti.

“Ben küçükken” diye söze başladı kadının dikkatini çekmek için. “Annemle her yıl sonbaharın her günü evimizin biraz ilerisinde küçük parka giderdik. Köpeğini gezdiren yaşlı bir teyze dışında kimsecikler olmazdı. Annemin çok sevdiği bir bank vardı. Oraya otururduk. Sonbaharın kasvetinden mi yoksa parkın ilerisindeki mezarlıktan mıdır nedir hiç sevmezdim. Yeşilliğini kaybetmiş yapraklar çınar ağacından ayrılıp toprakla buluşurken içime kasvet çökerdi. Yaprakları çok severdim ben. Onların öldüğünü düşünüp üzüldüm. Annem sürekli düşen yapraklara bakar ağlardı. Ben de o ağlıyor diye ağlardım. Bir gün dayanamadım anneme 'Neden yapraklar dökülüyor anne? Yazın ağacı sıcaktan koruduğu gibi kışın da soğuktan korusalar olmaz mı?' diye sordum. Annemin dudaklarında ufak bir tebessüm. 'Olmaz.' dedi ve sustu. Elleriyle saçımı okşadı ve alnımı öptü. Annem çok çalışkan bir kadındı. Gecesi gündüzü olmazdı.” Eliyle kadına belli etmemeye çalışarak karnını okşadı. Kendi bebeği için o da elinden gelen her şeyi yapacaktı. “Bir gün annem yine işe gitti. Çocukluk ya, can sıkıntısından evdeki her şeyi dağıtıp kendime eğlence çıkarmaya çalıştım. Zaten tek odalı bir evdi ya, neyse. Annemin yatağının altına, beni yakalamaya çalışan kötü korsanlardan kaçmak için mağarama girecekken orada bir hazine sandığı buldum. Kilitli filan değildi. Sadece kapağı biraz ağırdı. Onu da biraz zorlandıktan sonra açmayı başardım. İçinde iki zarf vardı sadece. Bir defîne haritası olması umuduyla yazılanları okudum. ‘Bahar kokulum. Hâlâ beni bekliyorsun biliyorum. Bekle. Vazgeçme. Ben geleceğim merak etme. Cephedeki durumlar malum. Sana asla yalan söylemedim şimdiye kadar. Durumlar çetin ama söz, tez yanına geleceğim. Her zaman oturduğumuz o bankta oturacağız yine. Hasretin gözlerimden akar bilesin. Şu savaş tez bitsin dua et, biter bitmez yanıdayım. Sana söylememem lazım ama komutan bir grup askeri göreve gönderecek. Ama meraklanma.’ En fazla buraya kadar okuyabildim çünkü geri kalan kısmı yırtılmıştı. Hemen diğer mektuba geçtim. Diğerisi daha kısaydı. Diyordu ki:

‘Sevgili Bahar’ım. Mektubun bana geldi. Yazarken ellerim titriyor biliyor musun? Sekiz aylık gebeymişsin. Baba oluyorum öyle mi? Neden söylemedin bana cepheye giderken? Bunca ay baba olacağımdan habersizmişim demek ki. Bu mektubu ne zaman yazdın bilmem. Bana ulaşana kadar yavrumuz hayat buldu belki de. Bahar kokulum, sana söylemem gereken önemli bir mesele var. Göreve gidiyorum. Çetin geçecek diyorlar. Ama üzülme sonmuş bu. Bitsin geleceğim yanına. Söylemeye dilim varmaz ama hani hep gittiğimiz parktaki yüze senelik çınar ağacı var ya, o ağacın son yaprağı da düştüğünde eğer geri gelmemiş olursam daha fazla bekleme beni. Yavrumuza iyi bir baba bul. Sana da iyi bir hayat arkadaşı olsun. Üzülme benim için. Kavuşacağız nasıl olsa bir gün. Fani dünya unutma.’ Annem babam hakkında hiç konuşmazdı. Sadece babamın bir kahraman

olduğunu bilirdim o kadar. Meğer her sonbahar babamın gelmesini bekliyormuş. O yüzden yaprakları sayıyormuş."

Genç kız, gözyaşını sildi. Hiç konuşmadan dinleyen yabancı kadın "Peki annen nerede?" diye dayanamayıp sordu. Genç kız tebessüm etti. Çınar ağacının düşen son yaprağına baktı. Eliyle parkın karşısındaki mezarlığı gösterip, "Orada." dedi. "Babamın yanında."

BEYZA ULUOCAK 11-G

ŞAPKA

Kayra dükkanını yine erkenden açmıştı. Karlı bir sabahı. Böyle günlerde dükkâna pek gelen olmazdı. Hevesi kırılır gibi olsa da çalışmasını aksatmazdı. O sadece şapka değil, sanat yapıyordu. Eski bereleri alıp güzelce işliyor ve hatta ressamalara nispet edercesine boyuyordu.

"İyi günler!" Kapının zilinden gelen sesle içeri koştu. Atölyesi dükkânın arka tarafındaydı ve yeşil bir kapıyla bağlanmaktaydı. "Kız kardeşimin doğum günü, bir şapka istiyorum."

Gelen boyu uzun, siyahlara bürünmüş ve üst kesimden olduğu hemen anlaşılan bir adamdı. Böyle müşteriler onu heyecanlandırırды. Çünkü bu tip adamlar sanattan anlamasa dahi bolca bahşiş bırakırdı. "Buyurun!" dedi. "Bana nasıl bir şey

aradığınızdan bahsedin."

"Kız kardeşimin masmavi gözleri var. Özellikle bu durumdan dolayı mavi bir şey istiyorum. Dantel işlemeli elbiseleri de pek sever. Elbiseleriyle şapkasının uyması çok önemli." Kayra başını sallayarak onayladı.

"Ne zamanaydı?"

"Yarına."

"A! O kadar sürede yetişmesi mümkün değil." Adam buruk bir gülümsemeye bildiğini fakat başka çaresi olmadığını söyledi. Üstelik bolca para vereceğinden de bahsetti. Utana sıkıla ikna oldu.

Gitmesinin üzerinden iki saat geçmişti. Tanıdık bir şeyler seziyordu bu adamda. Adını dahi sormayı unutmuştu. Ona "D." demeyi seçti. Kendisine de "K." denilmesini tercih

ediyordu zaten. D. konuşurken bile atkısını çıkarmamıştı. Gözleri hariç görebildiği tek yer yüzüne dökülen kumral saçlardı. Kibarlığı ise tam bir beyefendiye göreydi.

Şapkayı yaparken tekrar kapının zilini duydu, içeri geçti. “İyi günler!” D. gelmişti. “Şapkayı yeşil yapınız.”

“Ama başladım bile.” dedi K. “Şimdi nasıl değiştirebilirim ki?”

“İki şapkayı da alacağım. Siz yeter ki yapın.” ve yine gitti. K. bu duruma biraz bozalsa bile adamın nazik tavırları ona kızmasını engelledi. Tam gidecekken kapı tekrar açıldı.

“Merhabalar!” Yine üst tabakadan, sarışın bir bey gelmişti. “Şapka alacağım.”

K. en ufak bir şey demeden adam dükkânda gezmeye başladı. Bu durum sınırlarını çok bozdu. İçinden bu ne terbiyesizlik diye söylenip durdu. Adam en pahalı olan şapkayı işaret etti ve onu paketlemesini söyledi. K. şapkayı aldı ve adamı baştan aşağı homurdanarak süzdü. Bu sırada D.’nin ne kadar iyi ve kibar olduğunu düşünüp durdu. Adam parayı öder ödemez gitti.

D. tekrar teşrif etti. “Şapkayı kırmızı yapınız.” K. şaşkınlık içerisinde gözlerini kırıştırdı. Bu adamın amacı neydi anlayamıyordu. Adama yine bunun çok zor olduğunu rengi değiştiremeyeceğini açıkladı. D. ise artık kibarlığını kaybetmeye ve K.’ya makine muamelesi yapmaya başlamıştı.

“Ne olacak yapsanız? Benim kardeşim her şeyin en güzeline layık. Ben sizin yaptıklarınızdan birini seçip ona götüreceğim. Diğerlerinin de parasını öderim ama burada kalırlar.” K. homurdanarak reddetti.

“Ben dilenci değilim. Parasını ödeyip almamak diye bir durum söz konusu olamaz. Sizi başta oldukça kibar biri sanmıştım. Paranızla sanatımı oyuncak etmeye kalktınız.” Adam cevap bile vermeden gitti. Ardından saçları örülü, elbisesi yamalı ufak bir kız içeri girdi. Kafasında ise K.’nın yaptığı şapkalardan biri vardı.

“Teşekkür ederim.” dedi şapkasını tutarken. “Bu şapkayı bana yollamışsınız. Doğum günüme özel bir hediyeymiş. Kayra bakakaldı ve “Rica ederim.” dedi. Bu şapka kaba bulduğu adamın aldığıydı. İnsanları hiç tanımıyorum, diye söylendi kendi kendine.

KUYU

*Ben ondan önce kuyudaydım
İnancını yitirmiş, kendi halinde ölümü bekleyen
Sonra o geldi
Beni fark etti
Elini uzattı bana, kurtardı beni
Kuyunun başında oturduk, muhabbet ettik
Bu yolun sonu mutluluğa çıkıyor, dedi
Yola koyulduk
Elimi tuttu
Birçok engeli aşarak yolumuza devam ettik
Dağları bile geçtik
Ta ki küçücük bir diken ayağına batıncaya kadar
Beni terk etti, orada tek başıma bıraktı beni
Madem o kuyudan çıkardı
Neden yarı yolda bırakıp gitti
Araf'ta bıraktı beni
Şimdi ben ne o kuyuya dönebiliyorum,
Ne de ileriye bir adım atabiliyorum*

KARTON KUTU

Eylül heyecanla okulun bahçesine çıktı. Yüzüne kartopu yiyen arkadaşını görünce gülümsemesi yüzüne yayıldı ve o da hızla eline kar alarak top haline getirdi. Savaşa o da dahil olmuştu. Havada uçuşan kartopları bazen yüzlerine komik bir şekilde yapışıyor bazen de öğretmenlere geliyordu. Okulca kartopu oynamaya başlamışlardı. Öğretmenler de katılmıştı. Ders ziline çalması anlaşılan kimsenin umurunda değildi. Tabi bu durumu idare fark edene kadar. Sınıfa girince tüm öğrenciler kaloriferlerin yanına tünemişlerdi. Öğretmen gelince sıralarına oturdular ama çoğunun gözü havada dans eden kar tanelerindeydi.

Eve döndüğünde Eylül, annesine doğru koşup, ona sarıldı. Meral Hanım da Eylül'ün soğuktan buz kesmiş ellerini kendi ellerinin içine aldı. Bu sırada Eylül de okulda olanları tekrar anlatıyordu. Gülümseyen Meral Hanım, “Haydi, önce ellerinizi yıkamaya, sonra da masaya...” dedikten sonra mutfağa yöneldi.

Ertesi günün sabahında Enes, Eylül'ün yatağına tırmanıp onu uyandırmaya çalıştı. “Abla, kalk. Dışarıyı görmem lazım!” Eylül gözlerini kırıştıtırıp, anlamsızca kardeşine baktı. Enes ranzadan inerken heyecanla parıldayan gözleriyle “Gelsene!” diyordu. Küçük kız, kardeşinin ne yapmaya çalıştığını anlamak için onun peşinden indi ve Enes perdeyi araladıktan sonra “Bak!” dedi. Eylül pencereye yaklaştı ve karlarla kaplı bahçedeki koskocaman kardan adamı gördü. Önce anne ve babasının bunu yaptığını düşündü ama sonra bahçede bir çocuk belirdi. Elinde bir süpürge vardı ve bu süpürgeyi kardan adama

sabitledi. Enes “Ben de kardan adamla oynamak istiyorum!” diye tutturunca, iki kardeş anne ve babalarının uyanmamasına dikkat ederek giyinip bahçeye çıktılar.

Etrafa, tertemiz kış havasına karışan baca dumanı kokusu hakimdi. Kardeşi kendini karın içine atıp ellerini ve ayaklarını kelebek yapmak için çırpıtığında, Eylül huzursuz bir şekilde adımlarını kardan adam ve kardan adamın karşısında oturmuş, bacaklarını kendine çekip ağlayan çocuğa yöneltti. Yırtık pırtık ince kıyafetleriyle karın üstünde ağlayan çocuğa üzülen Eylül, “Merhaba,” dedi. “Kardan adamın çok güzel olmuş. Karı ben de çok severim ama kardan adam yapamam.” Çocuk kafasını kaldırdı ve kan çanağına dönmüş yemyeşil gözleriyle Eylül’e baktı. Teni kar kadar bembeyazdı. Eylül de onun yanına çöktü ve “Bana kardan adam yapmayı öğretir misin?” diye sordu. Gözyaşları akmaya devam eden çocuk elini yerdeki kara daldırdı ama eli sadece karın içinden geçti. Karın şekli bozulmamıştı bile. Eylül ellerini çocuğa uzattı ama çocuğa dokunamadı. Eylül’ün elleri çocuğun içinden geçti. Ağlamaya devam eden çocuğun bedeni gittikçe şeffaflaşıyordu. Eylül de ağlamaya başlamıştı. Çocuğun bedeni kaybolmadan önce çocuk, bahçe kapısının önündeki büyük koliye bakarak acı bir şekilde gülümsedi. Eylül önce çocuğun baktığı yöne baktı, sonra tekrar çocuğa döndü. Çocuk da, kardan adam da gitmişti.

Eylül, kan ter içinde ve biraz da şaşkınlıkla, tepesinde kendisini uyandırmaya çalışan kardeşine baktı. “Abla” dedi, Enes. “Dışarıyı görmem lazım.”

Eylül içindeki tuhaf korkuyla ranzadan indi ve pencereye doğru ilerledi. Perdeyi çektiğinde karlarla kaplı bahçeyi gördü. Bir kardan adam ya da bir çocuk yoktu. Fakat o sabah itici gelmişti Eylül’e, yerleri kaplayan karlar. Gözlerini bahçe kapısına yönlendirdiğinde de rüyasında gördüğü o koliyi görmeyi beklemiyordu. Korkuyla çarpan kalbinin baskısını vücudunun her yerinde hissedebilen Eylül, bir hışımla anne ve babasının yatak odasına koştu. Meral Hanım, kapısının açılma sesini duyunca gözlerini açtı ve korkudan rengi atmış çocuğuna gözlerini çevirdi. “Ne oldu, tatlım? İyi misin?”

“A anne...” dedi, Eylül titreyen sesiyle. “Bahçe kapımızın önündeki koli...” gerisini getiremedi.

Meral Hanım hızlıca ayağa kalktı ve kızının titreyen bedeni önünde eğilip, omuzlarını destekleyici bir şekilde tuttu. “Söyle bana tatlım! Neden bu kadar korktun?”

Küçük kızın gözlerinden akan yaşları gören annesi, üstüne montunu alarak dışarı çıktı. Etraftaki tek ses karda batıp çıkan gelişigüzel giydiği ayakkabılarının sesiydi. Görüş alanına daha dün sabah oraya koyduğu karton koli girince kaşlarını çattı. Ayaklarının altında ezilen kar sesi sanki konuşmaya başlayıp ona oraya gitmemesini söyler gibiydi. Eylül de annesinin arkasından geliyordu. Kadın koliye yaklaşıp, aralık olan kapağını biraz daha araladığında; Eylül yaşlarındaki çocuğun buz kesmiş bedenini gördü.

KORKULAN

“Hülya, binmeyecek misin?”

Kulaklığım takılı, görmüyor mu? Duyduğumu anlamamalıydı. Beni dürtüp soruyu yineledi. Bu aralar insanlara tahammülüm yok. Görmüyorum sanki.

“Sonra bineceğim.” Minibüsler kendi tıklarında ilerlerken ben durağın birer ikişer ıssızlaştığını fark ediyorum. Biri bana doğru bakıyor. Kızıla çalan kahverengi saçları, çenesinden boynuna düşen sert gölge ve kısık gözleri dikkatimi çekiyor. Bakma, fark edecek! Gözlerinin kahvesine gün ışığı düşüyordu. Beni göremiyor. Yine de başımı çeviriyorum.

Bakışlarım birine takılıp yumuşadı. Ağzı yarı açık, omuzları düşük, durup elindeki yükü yere bıraktı. Elinin tersiyle alınıdaki teri sildi. Üstü başı toz içinde ve kıyafetleri bayağı eski. Üzeri hurda dolu naylonu tekrardan kavradı. Gözlerini kısmış uzaklara bakıyordu. Çok yolu var. Bir iki dakika karşımdaki yorgun amcaya baktım.

Acaba yardım etsem mi? Hayır bu ara hiçbir insanla uğraşmak istemiyorum. Ama yükü çok ağır. E bana ne bundan herkes kendi işine baksın. Bence bir şey kaybetmezsin. İnsanlar kötü biri olduğum için benden korkuyorlar, bunu bozma. Kötü biri değilsin, bunu sen de biliyorsun. Öyleymiş gibi gözükmeyi seviyorum. Tamam anladık sert bir mizacın var fakat o amca cidden çok bitkin bunu sana değil içindekine söylüyorum. Çekingen bir tavırla amcanın yanına vardım.

“Yardım ister misiniz?”

“Yok kızım sağ olasin gideceğim yer yakın zaten”

“Ama yükünüz çok ağır.”

“Olsun olsun, ben her gün bir sürü taşıyorum bunlardan. Alışığım.”

Amca senin için duraktaki sert duruşumu bozdu. Niye kabul etmezsin ki? Of ne yapalım! Durağa doğru bir adım atıyordum ki omzumda bir el hissettim.

“Ben de yardım edeyim. El birliğiyle çabucak oraya varmış oluruz. Hadi!”

Geriye döndüğümde elin sahibinin genç bir kadın olduğunu gördüm. Üstünde turuncu bir mont vardı ve montun şapkası kapalıydı. Yüzüne sevecen bir gülümseme takınmıştı.

Amcanın bir şey demesine izin vermeden naylon poşetin bir kenarından kavradı. Türbanımı düzeltip ben de bir ucundan tuttum.

Yol boyunca sohbet ettik. Amca sürekli gülümsüyor ve her cümlenin sonunda Allah sizden razı olsun demeyi ihmal etmiyordu. Yükü üç kişi taşımamıza rağmen kan ter içinde kalmıştık. Abla montun şapkasını indirdi. O an şaşkınlıkla ablaya bakakaldım. Boynunun yarısını kaplayan gül şeklinde bir dövme vardı. Saçlarını dört numara kestirmiş kulaklarına da bir sürü küpe takmıştı. Ona uzun uzun baktığımı anladığında güldü. Şaşırdığımı anlamıştı. Gülüşünün açtığı pencereden damağında da bir pirsing olduğunu gördüm. Bu sabah annemin sarf ettiği sözleri hatırladım. Yolda bu ablaya benzer biriyle karşılaştığımızda bana uzun bir vaaz vermişti. “Bak kızım böyle tiplere asla özenme. Bunlar işe yaramazın teki, dinsiz imansız! Bir şey söylerlerse dinleme sakın! Allah korusun seni kötü yola sürüklerler. Allah böyle insanları ıslah etsin!”

Bakışlarımı ablanın üzerinden çekip aldım.

“Kızım geldik, işte burası.”

Bir tarafta plastik, bir tarafta demir eşyaların olduğu bir hurdalıktı. Amca ne kadar gelin bir çayımı için dese de yük olmak istemedik. Ablayla durağa doğru yürürken biraz sohbet ettik fakat hala şaşkınlığımı üzerimden atamamıştım.

“İnsanlar ne kötü şartlarda değil mi kardeşim? Herkes bir şeylerle mücadele ediyor. Ben de deniz taşımacılığı ile uğraşıyorum. Biliyor musun kadınıym diye sürekli maaşımı erteliyorlar? Benim meslekte hep erkeğe öncelik veriliyor. Gerçi bu konu her yerde sorun. Ne yazık ki! Sen de ne iyi insansın. Allah hep seni güzel şeylerle karşılaştırsın.”

Ağzım açık sadece onu dinliyordum. Tutulan dilimden sadece “Seni de abla.” lafı çıkabildi. Ayrıldık. Minibüse bindim.

“Bir öğrenci uzatır mısınız?”

“Ay ben buna dokunamam!”

“Pardon anlamadım.” Ellerime baktım. Simsiyahlardı. Gülümsedim. Parayı kendim götürüp verdim ve bir yere geçip oturdum. Önyargıyla yapılan eziyetlere, hakaretlere iyi insanlar sadece gülümseyerek bakıyordu. Gözlerim doldu.

MİHRİBAN AVŞAR 11-G

ERİK AĞACI

Çenemi pencerenin önündeki mor koltuğa dayamış, sobanın sıcaklığının sırtıma vurmasıyla rahatlamıştım. Arkamda kalan odada pek eşya yoktu; bin bir zorlukla yanan bir soba, iki divan ve el dokuması eski bir halı. O yaşlarda çevreyle pek bağlantı kurmazdım. Dünyam sokağı tam görmeyen bir pencere ve sürekli oturduğum kadife koltuktan ibaretti. Okuldan ve işten arda kalan vaktim, evdekilerin pek uğramadığı misafir odasında gökyüzüne ve sokağa bakarken kaybolurdu. Doğrusu mahalledeki tek maceram erik ağacıydı. Sokaktan geçenlerse hemen hemen hep aynı insanlar olurdu: yaşlı Nazime Teyze, Bankacı Emel Abla ve adlarını sürekli karıştırdığım komşu teyzeler...

Pencereden gördüğüm yerler ne yazık ki sınırlıydı. Pencere, iki müstakil evin tam ortasına hizalanmıştı ve bu en sevdiğim manzaramdı. Doğrusu evlerin aksine bahçeleri daha cazipti. Annemin deyimine göre soldaki Satı Teyzelerin, sağdaki ise Deli Amcanındı. Satı Teyzelerin bahçesinde yok yoktu doğrusu: kara dut, incir ve kayısı ağaçları en sevdiğimimdi. Satı Teyze çok iyi bir kadındı. Bahçelerine girmek için izin istediğimde esmer, tombul yüzüyle kocaman güler ve her zaman olumlu cevaplar verirdi. Onların dutlarının tadı, bizim aldıklarımızdan daha güzeldi. Bir de Deli Amca ve erik ağacı vardı. Ona tüm mahallenin deli demesinin nedeni sebepsiz bağırımlarıydı. Asıl ilgimi çeken mesele yaşlı adam ya da deli oluşu değildi, bahçesinde gördüğüm kocaman ve yeşil erik ağacıydı. O büyük ağacı ne kadar çok severdim! Her erik mevsimi, o ağaç için Deli Amcanın bahçe duvarında pusuya yatarlardık. Sessizce duvarı aşar, o küçük yeşil erikleri çalar ve ekşi bir zevkle yerdik. Tabi buraya kadar her şey çok eğlenceli olurdu. Sonrasında o yaşlı ve asabi adam dışarı çıkar, kel başının üzerindeki iki tel dağınık saçla aldırmadan, eski elbiseleri ve kırıldı kırılacak bastonuyla bizi kovalardı. Aslında Deli Amca'yı ve kocaman erik ağacını severdim. Erik zamanı heyecan demektir. Bir gün kapı komşumuz "Deli Amcanın evini yıkacaklarmış." dedi. Bir hafta sonrasında okuldan dönerken, o çok sevdiğim erik ağacının yerindeki molozları gördüm. Bir daha da eriği eskisi gibi sevemedim.

Bir yıl geçmeden Deli Amcanın haberi geldi. Vefat etmişti. Pencereden her bakışta gözlerim erik ağacını, bulunduğu bahçeyi, tek katlı evi ve Deli Amca'yı aradı. Mahallemizdeki o kocaman bahçeli evler birer birer yıkıldı. Yerlerine kocaman soğuk duvarlı apartmanlar yaptılar. Sonraları mahalledeki çocuklarla erik aşırılmaz olduk. Erik ağacından sonra pencereden uzunca bakmadım. Çocukluğum boyunca o koca apartmanlar, ayın gölgesinde kötü devler gibi gözüktü.

TUĞBA IŞIKOĞLU 11/J

İKİ SİY AHLIK

Terk edileceğim. Sokaktayım. Elleri ceplerinde yakasının birkaç düğmesi açık bir kız. Biliyorum o da sevmeyecek. Bağırmana şaşkın gözlerle bakıyor. Adımları yavaşladı ve bankın köşesine oturdu. Başım eğik az buçuk yakasını görüyorum. Yüzüne bakasım yok. Dişlerinin takırdamasıyla irkildim. Yakasına bakma, kendine gel dostum! Hey hey! Saçmalama iki düğmesi açık. İllaki ilikleyecek değilsin ya. Koyu yeşil gözlerini öne çıkartan hafif bir makyajı vardı.

“Aşık mısın?”

“Sana ne. Bela mısın?”

Kız idrak edemez bir halde bakıyor: “Yok bir şey.”

“Peki.”

“Hava çok soğuk bence düğmelerini iliklemelisin.”

Güzel bahane dostum, belki düğmelerini ilikleyebilir.

“Neden beni düşünüyorsun ki?”

Sinirleniyordum. Ters kız ya!

“Konuşmak ister misin?”

Açık kalmış düğmelerine hiç sinirlenmemiş gibi:

“Olur!”

Gülümsedi, koyu yeşil gözleri kısıldı.

“Kim seni sevmeyecek?”

“Kerem.”

“Hayır ama... Seninle konuşuyor ama birçok kızla da konuşuyor değil mi?”

“Evet.”

“Aşık olma kızım! Aşkta ekmek yok.”

Yaşlı bir nene gibi konuşmuştu. Siyah içe doğru çanak şekli almış düğmeler. Sinirimi bozuyorlar ya... Bir türlü diyemiyorum.

“Kızarıp bozarıyorsun, bir sorun mu var?”

“A! Hayır yok. Sadece bazı şeyleri düşünüyordum. Kusura bakma.”

İki düğmesi açık kız. İki siyahlık, iki göz kırpış. Tebessüm ettim ama içimdeki o yakayı iliklemem gerekiyormuş gibi garip dürtülerimi engelleyemiyorum.

“Düğmelerini neden ilikle miyorsun? Çok ciddiym, üütüp hasta olacaksın.”

“Sana ne ya! Manyak mısın nesin?”

Kafayı yiyecek gibi oluyorum. Sınırlerim zıplıyor. Koyunlar, kuzular kafamda ilikle diye meliyor. Kurtlar, tilkiler parçala yakayı gitsin diye haykırıyor. Sağıma döndüğümde bana delirmişim gibi bakan koyu ormanlar. Ani bir hareketle yakasından tuttuğum gibi kendime çektim. “N’apıyorsun?”

“Düğmeni ilikliyorum”. Sırıttım. İki siyahlık yakaya kavuşuyor.

CEREN ERGİN 11/G

HAYAL

Eksiği ya da fazlası, süslüsü ya da sadesi, saçma olması ya da mantıklı olması önemli değil. Adı üstünde "hayal" bu. Öyle geniş, öyle uçsuz bucaksız ki... Üstelik bedava. İstedığın gibi kur hayalini, dilediğin gibi bırak benliğini bu sınırsız düşlere.

Unutmayın ki hayallerle aramızdaki tek engel, kendimiz. Zaten yaşadığımız bu dünya yeterince acımasız değil mi? Zaten karşımıza yeterince engel çıkmıyor mu? Acı çekmiyor muyuz? Yeri geliyor başka insanlar tarafından küçümsenmiyor muyuz? Bunların hepsini yaşarken, bırakalım bari hayallerimiz özgür olsun. Kısıtlama ve engel olmasın. Zaten bir şeyin hayalini kurabiliyorsak, onu gerçekleştirmek pek de imkansız değil.

Peki bu hayaller hiç yıkılmıyor mu? Elbette yıkılıyor. Hem de bir kez değil, birçok kez yıkılıyor. Büyük bir hüzne kapılabiliyoruz. Ama bence bu, hayal kurmaya engel değil. Bugünün hayal kırıklarının, yarınki hayalleri gölgelemesine izin vermeyin. Kurduğun hayal yıkılıyorsa, yenisini kur. Tekrar yıkılıyorsa bir daha kur. Yeter ki vazgeçme ve hayal kurmaya devam et. Çünkü bir hayaliniz varsa, onu başarma gücüne de sahipsiniz demektir.

Hayaller, insanın benliğidir. Özgürce istediğinizi düşünüp, yapabildiğiniz tek yer hayallerinizdir. Varsın hayallerinizi çevrenizdekiler uçuk kaçık bulsun. Ne olur ki? İnsanların dediklerine kulak asmayın. Bunlar sizin hayalleriniz ve başkalarının hayallerinizi değiştirmesine izin vermeyin. Asla hayal kurmaktan vazgeçmeyin. Ne demiş Marie Antoinette “Ekmek bulamıyorsanız, hayal kurun.”

20. YÜZYILDA BİR KÖROĞLU ROMANI

Yaşar Kemal'in ilk okuduğum kitabı Üç Anadolu Efsanesi'ydi. Orada da zulme başkaldıran Köroğlu'ndan bahseder. Bu yüzden İnce Memed'e büyük bir heyecanla başladım. Çünkü Türk Edebiyatı'nın belki de yazılmış en iyi romanı beni bekliyordu. Birinci kitabı çok kısa bir sürede (yavaş okuyan biri olduğum için beş gün benim için efsane bir zaman) bitirdim. Sonu o kadar güzel bitti ki kitabı bitirdikten sonra çikolata aldım ve sınıfa dağıttım. Nitekim aynı heyecanla ikinci kitaba başladım ve o da çok iyi bir sonla bitti (Ama bunda aynı şeyi yapmadım. Yap yap nereye kadar, öğrenci adamız!) ve üçüncü cilde geçtim. Ama bu kitap için aynısını söylemek biraz zor. Romanın içine ikiden kalma karakterlerle birlikte yeni bir sürü karakter dahil oldu. Kafa karıştırmıyor değil ve gayet kalın.

İnce Memed ve arkadaşları için "yerli Robin Hood" demek mümkündür. Çünkü İnce Memed halkı sömüren ağalardan, vekillerden ve bu tür insanlardan, yani emek hırsızlarından aldığı (soyduğu) paralarla fakirlerin çocuklarını evlendirir, onların giyim kuşamlarıyla, yeme içmeleriyle ilgilenir. Köroğlu gibi.

Memed çok küçük yaşta babasını kaybederek yetim kalır. Köyün ağası köylülere zulmeder. Köyün ağası Abdi Ağa yeğenini Memed'in yavuklusu olan Hatçe ile evlendirmek ister. Memed buna karşı çıkar ve bir gece Hatçe'yle beraber kaçar. Topal Ali

adındaki izci (ki namı dört bir yanda biliniyor) Memed ve Hatçe'nin takibini yaparak onları bulur. Ama Memed Hatçe'yi vermek istemez. Abdi ve yeğenini vurur. Yeğeni orada ölürken Abdi şans eseri hayatta kalır. Bu olaydan sonra Memed kaçar Hatçe hapse düşer Abdi Ağa ise zulmünü katbekat arttırır. Buna dayanamayan Memed dağa çıkar ve eşkiya olur. Zulme başkaldırır. İleriki kitaplarda bu fabrika sahibi de olacak ağa da olacak milletvekili de olacak. Dört ciltte de Yaşar Kemal, Memed'in özellikle ağalarla olan mücadelesini anlatır. "Bir ağa gider bin ağa gelir." bunların sonu yoktur, düşüncesi Memed'i yiyip bitirirken, "Bir Memed gider bin Memed gelir." düşüncesiyle zulme karşı daha kararlı bir duruş sergiler.

İnce Memed ne rahat bir uyku çekebilir ne de rahat rahat gezebilir. Bunun için romanda Memed'in psikolojisini de incelemek gerekir. Sürekli kelle koltukta geziyor. İnsanı harap eden bir durum ve zaten romanın devamında da Memed artık dayanamaz ve Adana'nın denize kıyısı olan bir köyüne yerleşir (Hatçe'den sonraki karısı Seyran ile birlikte). Ama ağalar yine rahat durmaz ve meydan onlara kaldığı için zulümlerini daha da arttırırlar. Memed dayanamaz ağanın birini öldürüp tekrar dağa çıkar. Bu döngü diğer eşkiyalar için de çoğu zaman böyledir.

Kitap gerçekten de üzerimde olumlu pek çok şey bıraktı. Kitap Cumhuriyet'in ilk yıllarını siyasal ve tarihsel yönden ağa ve işçi konusuyla beraber çok güzel dile getiriyor. Olumsuz yönlerini de söyleyecek olursam, Yaşar Kemal başyapıtını otuz iki yıl gibi uzun bir sürede bitirmiş. Bu yüzden düşünmek için çok vakti olmuştur diye düşünüyorum. Buna bağlı olarak romanda anlatmış da anlatmış. Bir devedikeni bitkisini bile (ki Memed'e bu bitkiden dolayı gına gelmiştir) sayfalarca betimleye betimleye anlatıyor. Karakterlerin iç dünyasını çok iyi bir şekilde dile getiriyor ama yine bitkide yaptığı gibi bunu da uzattıkça uzatıyor (dördüncü kitapta Hürü Ana'nın tablo karşısında sayfalarca kendi kendine konuşması gibi.) ve dördüncü kitap hiç beklemediğim bir şekilde sona eriyor. İpucu vermek istemiyorum, olur da okursunuz. Kesinlikle tavsiye edeceğim bir kitap.

SANEM DEMİRCİOĞLU 12-F

BAŞROL

İnsan saatlerce, günlerce, hatta bir ömür bekler. Peki gündend güne tükenirken neyi bekler öyle? Belki bir haberi belki bir dostu belki bir aşkı. Peki aradığına ulaşabilir mi insan? Kavuşabilir mi isteklerine. Belki de bu bekleme bir umuttur belki de büyük bir yalan. Umutlarımız kadar yaşamışlıklarımız kadar varız şu hayatta. Beklemek midir insanı yaşatan yoksa beklemenin verdiği heyecan mı?

İnsan güzel şeyleri hep beklemek zorundadır. Belki kötü şeyleri de farkında olmadan bekliyoruz ama ikisi de ansızın çıkıp gelir. İyi de olsa kötü de olsa yaşanır. Ama her kötülüğün içinde bir parça iyilik, her iyiliğin içinde de bir parça kötülük olabilir. Kezâ hayattaki her şey de öyle değil midir? Her şeyi yolunda görmek hayata bakışımıza kalmış. Mesela ufak şeylerden mutlu mu olmayı istiyoruz? Güzel bakalım insanlara, güzel gözlerimiz olsun istiyorsak onları başkalarındaki güzellikleri görmek için kullanalım.

Karanlıkları aydınlatmak geleceğe ışık tutmak için yaşam bize sunulmuş en güzel armağan değil midir? Bu armağanı kullanmak bize kalmış. İster yaşamımızı tüketebilir, istersek de bir fidan gibi yeşertebiliriz.

Tuhaf bir alın yazımız var ve başrol biziz.

VEDA

Trenin geçişiyle oluşan sert rüzgarla tüylerim diken diken oldu. Kafamı çevirip rüzgârın getirdiği tozlara karşı gözlerimi korudum. Tren bu durağı es geçip yoluna devam etmişti.

Kucağımdaki çantamı sırtıma taktım. Öbür çantanın bir halatından yarım yamalak tutup yerden kaldırarak oturduğum; sırt koymak için bile yeri olmayan, yanları beton oturma yeri demirden yapılmış bankın üzerine koydum. Ayağa kalkıp bineceğim trenin ne kadar süresi kaldığına baktım. Yaklaşık olarak bir saatinin kaldığını gösteren ibre titrek bir şekilde hareket ediyordu. Kaçınılmaz sona yaklaşırken bilet gişesine yürüdüm. Ben her adımımı attığımda izlediğim fayansa benzer yol geriye gidiyordu sanki. Derin nefes alıp karşıya bakarak yürümeye başladım. Gişedeki adam beni gülümseyerek karşıladı.

“Ankara için bilet rica edecektim.” kafasını sallayarak alt çekmecedeki bir şey çıkardı.

“Saat kaç için olsun efendim?”

“En erken saat sekiz buçuk. Sekiz buçuğa istiyorum.” bileti buldu.

“Standart bilet istiyorum.” damgasını bastı.

Aslında daha da erken olabilirdi ama bir saat daha fazla uyumak için bu saati seçmiştim. İnsanların gürültüsünü çekemezdim. Vedalaşırken sarılmalar, gözyaşları, özlem, kavuşma... Bu kadar duygu fazla gelirdi. Bir tren yaklaşıyordu. Tren yaklaştı, hızını düşürdü

ve demirli yol, trenin tekerlerinin sürtünmesiyle müthiş bir ses kopartarak treni durdurdu. İçinden çıkan görevli etrafı kolaçan ettikten sonra şapkasını çıkardı.

“Hamdi ağabey kaç dakika var?” Beni görmemiş olacak ki bu kadar rahat davranıyordu. Hızlıca gardan içeri girdi. Karşımda trenin ağır yük için ayrılmış vagonu duruyordu. İçerden gelen sesler kesilmişti. Kulağımı acıtan gürültülü ses trenin kalkacağını işaret ediyordu. İçeriden yine sesler gelmeye başladı.

“Tamam kardeşim zaten gideceğiz oraya.” dedi. Sonra bir duraksadı.

“Kızım sen nereye gideceksin?” Yüzüne bakıp gülümsedim:

“Ankara trenini bekliyorum.” Hiçbir şey söylemeden gitti. Sağ taraftan gelen aile gözüme çarptı. Bitkin duran ama otoritesini kaybetmemeyi çabalayan bir baba, kızının koluna girmiş sarmaş dolaş yürüyen bir anne, bir elinde tekerlekli yeşil bir bavul olan genç, sırtında kocaman çantasıyla yürüyen abla. Kaderi büyük ihtimal benimle aynı olan bu kız, kim bilir nereye gidecek? Giden trenin arkasından baktım. Kız Kırıkkale'ye giden trene bindi. Kız trene binene kadar ağlayan anne tren hareket edince sustu. Kızı trene yerleşmeden alnından kokusunu içine çeke çeke öpen babanın gözünden bir damla yaş düştü. Dönüp arkalarını gittiler. Yine yalnız başıma kaldığım bu yer, doğduğum büyüdüğüm şehirden ayrılmadan gördüğüm son yer olacaktı. İki çantamı da bırakıp ayağa kalktım. Ayağımdaki ayakkabının topuk sesiyle her adımda uyarılarak saatin olduğu yere gittim. Yarım saatim kalmıştı. Tren şimdi gelir, diye düşündükten sonra yerime giderken karşıdan üstü başı eskimiş, elinde bir kutu, ayağında parmak arası terlikleri olan bir çocuğu gördüm. Yere bir şey serdi, kutusunu önüne koydu. Oturdu ve beklemeye başladı. Belki insanların gelip ona acımasını ve mendillerini almalarını, belki de gözyaşlarını silmek için gelmelerini bekledi. Oturduğum banka geri döndüm. Beklemeye devam ettim. Çantamın ön kısmını kontrol ettim. Unuttuğum bir şey var mıydı? Bir trenin yaklaştığı duyuluyordu. Tüm eşyalarımı almıştım. Ayağa kalktım. Demir yolunun ucuna kadar gittim. Sınırdı duruyordum. Valizin halatlarını bıraktım. Yere düşüş sesiyle irkildim. Gidiyordum.

“Aman canım nasıl olsa geri döneceğim.” diye düşünsem de şimdiden özlemeye başlamıştım. Sırt çantamın omzumun alt kısmıyla bitişik yerlerini tuttum ve sıktım. Tren yaklaştı. Gözlerimi sıkıca kapattım. Yaklaşan rüzgarla vücudum hafif sallandı. Tren yüzüme çarpan sert hava ile perona yanaştı. Yere bıraktığım valizin halatlarını tekrar tuttum. Kapılar açıldı, bir adım geriye çıktım. Görevli dışarı çıktı. Kafasını hafifçe öne doğru eğerek selam verdi. Trene bindim koltuğumu buldum. Yaklaşık bir buçuk saat sonra yeni evimde olacaktım.

Biletleri kesmek için görevli geldi. Yine o bilet kesiş sesiyle huzur bulurken yerime iyice yerleştim. Son kez camdan baktım. Memleketime veda ettim. Anneme, babama veda ettim. Tren düdüğü iç gıcıklayıcı bir şekilde bağırdı.

KARDEŞİM NEREDE?

*“Bir namazlık saltanatın olacak
Taht misali o musalla taşında”*

Hakikaten ne güzel söylemiş Cahit Sıtkı. Gözlerini ilk kez açtığı anda okunan ezan gibi, gözlerini son kez kapattığında okunacak bir salâyla ömrünün vadesini tamamlıyorsun. Ecel kapıyı çalınca ne beklebilir ne de ileri alabilirsin zamanı. Acaba ne zaman öleceğim, Hakk'ın

rahmetine mi yoksa gazabına mı layık olacağım. Kardeşim... Üzerine toprak atılmaya kıyılmayacak kadar küçük ve şirin. Daha okul sıralarına oturmamış, küçücük parmakları kalem nedir görmemiş.

“Oğlum kardeşin ne durumda?” sorusu düşüncelerimden sıyrılmamı sağladı.

“Aynı durumda anneciğim. Hala ateşi var.”

“Sen kafasındaki bezi al, ben yenisini getiriyorum.” Aradan çok geçmeden elinde su dolu mavi küçük bir leğen, leğenin içinde beyaz bir bezle içeri girdi. Alnındaki bezi aldım, leğenin içindekini de güzelce bir sıkıp alnına koydum Nisa'nın. Ateşi 39'a çıkmış, ateşler içinde yanıyordu sanki. Öğlene doğru biraz rahatlamıştı. Rahat nefes alabiliyor, zor da olsa bir iki lokma bir şey girebiliyordu midesine. Biraz çekingen bir ifadeyle:

“Anne... Okula gitsem sen tek başına ilgilenebilir misin Nisa'yla?”

“Kardeşin biraz daha iyi oldu. Ben tek bakarım, zaten birkaç saate baban da gelir. Acil bir durum olursa seni ararım.” Aklım Nisa'da. Ama okul saati yaklaşıyor.

“Peki...” İkisini de öpüp okul yolunu tuttum. Başım eğik, parmak uçlarıma baka baka yürüyor, arada bir kafamı kaldırıyordum. Okulun siyah ve paslı kapısı sokağın başında beni bekliyor.

“Cevdet nasılsın?”

“Şükür seni sormalı sen nasılsın?” Bu çocuğu da gözüm bir yerden ısıriyor ama bir türlü çıkaramadım.

“Enes hadi seni bekliyoruz.” Neyse ki o an arkadaşı seslenmişti.

“Ben de iyiyim ev, okul öyle idare ediyoruz. Beni bekliyorlar da gitmem gerek, kusura bakmazsın değil mi?”

“Ne kusuru Enes, estağfurullah. Hadi rastgele.” Beşinci derse girmiştik ki hala okula adapte olmuş değilim. Aklım Nisa'da, kendimi bir türlü derse veremiyorum. Böbrek yetersizliği. Küçük bedeninin kaldıramayacağı bir hastalık. Gözlerimden birkaç damla yaş, sayfaları açık kitabın üzerine düştü. Ağladığımı görsünler istemediğim için ellerimle gözyaşlarımı sildim. Başımı sıraya koydum. Öylece uyuyup kalmışım. Arka sıradan arkadaş dürttü.

“Cevdet 0.5 ucun var mı?” Böyle bir soruya normalde “0.7 vereyim üstü kalsın” gibi bir espiyle karşılık verirdim ama uykulu gözlerle boş boş baktıktan sonra tekrar önüme

dönerek uyudum... Nihayet son derse geldik. Edebiyat. En sevdiğim ders. O kadar dalgınım ki bu dersi bile adam akıllı dinleyemedim. Ders bitti apar topar çıkıp evin yolunu tuttum. O kadar yorgunum ki, yirmi dakika mesafedeki evime yürüyerek gitmem imkansızdı. Otobüsü beklerken gözüme ilişti. Yan sınıftan Leyla (Aman Allah'ım ne kadar da güzel kız) Yaşar Kemal okuyordu "Yer Demir Gök Bakır". Hemen yanına gidip muhabbet kurmam lazımdı. Malum koskoca İnce Memed'i bitirmiş adamım. Konuyu açar buradan ilerlerdim. Ama nasıl olacaktı?

"A! Selam Cevdet, nasılsın?" Oh be o başlatmıştı. Heyecanla:

"Selam Leyla, iyiyim, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim, n'apıyorsun?"

"Otobüs bekliyorum, kardeşim hasta da acil eve gitmem gerek, çok da yorgunum."

"A! Çok geçmiş olsun neyi var?"

"Böbrek yetmezliği. İki yıldır tedavi altında ve şu an hastalığının en kötü zamanlarını geçiriyor. Gözleri şişik, vücudunun her yerinde morluklar var."

"Ya! Çok üzüldüm Cevdet. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Teşekkür ederim."

"Tekrardan çok geçmiş olsun." der demez otobüsü geldi. Benimse muhabbet kurma meselesi yalan oldu.

Çok geçmeden benim otobüs de belirdi. Bindim, arkaya doğru ilerledim... Cam kenarına oturup etrafı seyre dalmıştım ki durağa yanaştı şoför. Ağır adımlarla yürüyorum. Nihayet vardım eve. Evimiz doksan dokuz depreminden oldukça hasar görmüştü. Eskimiş zile bastım. Açan yok. Tekrar tekrar bastım. Bu sefer yan komşu Ayfer abla:

"Cevdet, anangil alelacele hastaneye gittiler. Nisa birden fenalaştı. Seni de aradık ama açmadın." Hemen ceplerimi yokladım. Allah kahretsin! Telefonumu sınıfta unutmuşum. Bunu mu düşünüyüm kardeşimi mi?

"Nereye gittiklerini biliyor musun?"

"Devlet hastanesine. Civarda zaten bir tane var." Cebimdeki son 30 lirayla, bir taksiye apar topar atladım.

"Nereye gidiyoruz kardeşim?"

"Devlet Hastanesine. Ama gözünü seveyim hızlı git ağabey." Beş dakika sürmeden vardık. Allah'ım n'olur kardeşimi bize bağışla. Koşarak içeri girdim. Yoğun bakıma almışlar. Annem, babam, dayım, halam kapı önünde çaresizce bekliyor. Annem beni görür görmez boynuma sarıldı, ağlıyordu. Dayanmaya çalıştım ama nafi. Herkes dört bir yandan içeriden gelecek iyi haberi bekliyor. Kapı aralandı, doktor:

"Durumu iyiye gidiyor, ameliyata devam edeceğiz." dedi. Allah'tan ümit kesilmez. Beklemek ve dua etmekten başka da çaremiz yok. O geceyi hastanede geçirdik. Taştan sert koltuklar, buz gibi hastane odaları. Uyuduğumda saat dördü gösteriyordu.

Sabah annemin çığlıklarıyla uyandım. Her tarafım tutulmuş. Derhal yoğun bakımın önüne gittim. Bir kızılca kıyamettir ki kopuyordu. Annem babama dayanmış, gözlerini çatlatırcasına ağlıyor, babamsa çaresiz onu teselli etmeye çalışıyor. Taş kesilmiş babam, öldürsen bir damla kan akmayacak sanki. Annemin çığlıkları hastanenin beyaz duvarlarına çarpa çarpa yankı yapıyor, yeri göğü inletiyor. Ana yüreği bu, başka hiçbir şeye benzemez.

"Baba..." Hiç konuşmadan bakıştık az bir zaman. Kelimeler boğazımda düğümlenmişti. Birbirimize sarılıp Nisa'nın cansız bedeninin çıkmasını bekledik.

ŞEHRİBAN ÇİFTÇİ 11-G

ŞİZOFREN KONUŞMALAR

Bu sandalye de çok rahatsız. Ne kadar çok ses var. Mızızlanmayı bırak!

“Merhaba.”

Bu da kim ya. Ne isteyecek acaba?

“Merhaba?”

“Ateşiniz var mı?”

Bir şey istemese şaşırırdım. Bu insanların çıkarları dışında başka şeyler de olduğunu öğrenmesi gerekiyor. Sen şimdi görürsün.

“Hayır ateşim yok. Gayet iyiyim. Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim.”

Neden bu kadar şaşırıldı? Saçları da ne kadar uzunmuş. Neyse yakında dökülmeye başlar.

“Mert Bey artık içeri geçebilirsiniz.”

Sonunda. Kadın sana nazik davranıyor sen de ona nazik davran. Nasıl davrandığı umurunda değil. Hadi oyun oynayalım. Oyunun sırası değil şu an. Hemen ağlama.

“Hoş geldiniz Mert Bey kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

Sanki bilmiyormuş gibi soruyor. Sen de verdiği ilaçları içme. İçmeyince anlıyor. Buraya gelmek zorunda değilsin. Zorundayım.

“Daha iyi.”

Yalancı.

“Diğerleri nasıl?”

Bu onu ilgilendirmez. Ben gayet iyiyim. Ben oyun oynamak istiyorum.

“Onlar da gayet iyiler.”

“Tamam tedavimize geçelim mi?”

“Olur.”

“Ama ondan önce diğerlerinin şu an ne dediğini öğrenmek istiyorum.”

“Çocuk oyun oynamak istiyor, Melek iyilik yapmamı söylüyor, Mantıkçı insanlara hak ettikleri gibi davranmam gerektiğini söylüyor, Huysuz hiçbir şeyin sizi ilgilendirmediğini söylüyor.”

“Anladım.”

Bence çok tatlı biri ben de büyüyünce onun gibi olacağım. Sırrımızı biliyor.

“Tedaviye başlayalım.”

Saatte geç oldu ya! Soğuk hava iyi geldi. Bir daha buraya gelme! Hayır burası çok eğlenceli. Canım yanıyor. O bizi yok etmeye çalışıyor. Buna izin verme.

“Yeter.”

Dışarı çıkıyorum. Birine çarptım.

“Beyefendi her şey yolunda mı?”

“Evet.”

Kadına bağırma. Bu seni ilgilendirmez.

“Bir şey mi dediniz?”

“Ha? Yok ya kusura bakmayın bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum da.”

“Sanırım bir doktora görünmeniz iyi olacak.” Bu sizi ilgilendirmez. İnsanlara böyle davranırsan onlar da sana böyle bakarlar.

“İyi günler bayan.”

“Bayan değil kadın.”

“İyi günler kadın.” Bu kadınlar ne değişik yaratıklar ya. Neyse benim yoluma devam etmem lazım. Sanki bir yere yetişeceksin de. Bundan sana ne. Unutma sen nereye biz oraya. Unutturmuyorsunuz zaten.

Masal

GÜLBEN BORAN 11-I

SİVYOS

Gece olmuş, kasabadaki evlerin lambaları yavaş yavaş kapanmaya başlamıştı. Yatmaya hazırlanırken kapı çaldı. “Abla! Girebilir miyim?” Yatağın yanındaki komidinin üzerindeki küçük lambayı açtım. “Gir.” Küçük adımlarıyla yanıma gelen Seher, parmaklarının üzerine çıkarak güçlkle yatağıma oturdu. “Bana masal okumayı unuttun!” dedi elindeki kitabı sallayarak. “Aaa doğru. Ver bakalım.” Büyük bir hevesle kitabı verdi. Daha önce görmemiştim. Farklıydı. Birkaç sayfa çevirdim. “Ne okumamı istersin?” Kollarını kavuşturdu. “Ejderha masalı istiyorum.” Kaşlarımı kaldırdım. Hep prenses masalı okurdum ona. “Tabi. Okurum.” Gözlerindeki parıltı artmıştı.

Ejderha masalının olduğu kısmı açtım. Sol sayfada ağacın üzerinde siyah bir ejderha, sağ sayfada ise yazılar vardı. Seher heyecanla yanıma uzandı ve okumamı beklemeye başladı. “Çok uzak diyarların birinde, Sivyos adında bir ejderha yaşarmış. Bu ejderha, her sabah güneşin doğmasıyla bir şarkı söyler, sevgilisine olan özlemini dile getirirmiş. Her gün onun geleceği günü bekler, biraz daha hüzünlenirmiş.”

Sayfayı çevirdim. O anda çok garip bir şey oldu. Resimler birdenbire hareket etmeye başladı. “Ben mi yanlış gördüm yoksa göz mü kırptı?” dedim. “Haklısın abla! Ben de

gördüm!” Elimdeki kitap birden sallanmaya, garip homurtular çıkarmaya başladı. Korkuyla yere attım. “Neler oluyor abla?”

“Bilmiyorum! Çabuk!” dedim ve Seher'i elinden tutup odanın dışına çıkardım. O an her şey biraz da yavaşlamıştı sanki. Koşmak için bacağımı her ileriye götürdüğümde biraz daha ağırlaşıyordu. Başımı kitaba çevirdiğimde ışık saçtığını ve bir karadelik gibi her şeyi içine çektiğini gördüm. “Sıkı tutun Seher!” Sıkıca bacağıma tutundu, ama ben nereye tutunacaktım?

Kitaba karşı geledim ve içine sürüklenmeye başladık. İkimiz de düşüyorduk. Altımızda muazzam bir manzara vardı. Seher'in karışık saçları şimdi rüzgarın etkisiyle havaya kalkmıştı. Elini tuttum. “Abla, gittikçe yere yaklaşıyoruz!”

Düşmedik. Gözlerimi kapattığım anda kitaptaki homurtu sesinin sahibi, siyah ejderha, kamikaze dalışı yapıp bizi yere çakılmaktan kurtarmıştı. Olanları dilim tutulmuş bir şekilde izliyordum. Seher bana sıkıca sarılmıştı, ben de ejderhaya sarıldım. Bizi uçurum gibi bir yere getirdi.

“Ne desem bilmiyorum. Hayatımızı kurtardın. Çok teşekkür ederim.” Siyah ejderha bir süre gözlerime baktı. “Sen... Ona benziyorsun.” Bir süre anlam veremedim. Aslında olanların hiçbirine anlam veremiyordum. “Ben mi? Ona mı benziyorum?” Ejderha kanatlarını açtı. “Her neyse. Gitsem iyi olacak.” Uçmaya hazırlanacakken onu durdurdum. “Bekle! Biz buraya bir kitap sayesinde geldik. Adım Yonca. Bu da kardeşim Seher.” Ejderha bir bana bir de Seher'e baktı. “Bizim bir şekilde eve gitmemiz gerek. Nasıl gideceğimizi

bilmiyorum. Lütfen bize yardım et!” Ejderha bana yaklaştı. “Benim bir sürü işim var. Sizinle uğraşamam.”

“O zaman bizi neden kurtardın?” dedim kaşlarımı çatarak. “Öylece düşüp ölmenizi izleyemezdim. Ayrıca buraya açılan bir geçit ilk defa gördüm.” Arkasını döndü. “Size bol şans!” Görkemli kanatlarını açtı ve uçurumdan atladı. Biz de arkasından bakmakla yetindik. “Gidersen git Sivyos! Biz başımızın çaresine bakarız!” dedim arkasından bağırarak. “Abla! Nasıl kurtulacağız ki buradan?” İç çektim. “Burada onu bekleyelim. Belki geri gelir.” dedim. “Uyumak istiyorum.” dedi Seher. Gülümsedim. Bacağıma yattı. Şu kitabı nerden bulduysan artık, diye geçirdim içimden. “Ya buradan çıkamazsak? O zaman bize ne olacak?” Güneş batmıştı. Yorgunluğa daha fazla direnemedim ve ben de uyudum.

Homurtu seslerine uyandım. Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey yemyeşil gözler oldu. “Neden buradasınız?” Sivyos yanımda oturuyordu. “Gidecek başka yerimiz yok.”

“Güzel bir neden.” Sonra yandaki ağaca çıktı. Bu, kitaptaki ağaçtı ve anladım ki, burası da kitaptaki o sayfadaki yerd. Kitapta yazılanları hatırladım.

Sivyoş her sabah sevgilisine bir şarkı söylüyordu. Acaba sen ona benziyorsun derken...

“Senin için yapabilirim.

Geriye bir şey kalmadı mı artık?

İşte yolculuğun başlamış,

Benim haberim bile olmadan.

Seni uğurlarken gülümseyeceğim fakat

Biraz da olsa yalnız olacağım.”

Gözlerinden yaşlar süzöldü. “Lütfen iyi bir yaşam sür.” Benim de gözlerim dolmuştu.

“Onu çok mu özlüyorsun?” dedim. Ağaçtan indi ve yanıma geldi. Güneşin ilk ışıkları yeşil gözlerine vurmuştu. “Özlemeseydim her gün bu şarkıyı söylemezdim.”

“Anlıyorum.” Seher'in başını dikkatle yere koyarak ayağa kalktım. Uçurumdan etrafı izlemeye başladım. “Bugün eve dönmemize yardım edecek misin?” Bir süre havayı kokladı. “Hayır.” “Nasıl döneceğimizi bilmiyor musun, yoksa canın mı istemiyor?” Sivyoş sinirlenmeye başlamıştı. Sakin bir ejderhaydı ama bunu hissetmişim. “Aç mısın? Balık getirdim.” dedi Sivyoş, önündeki balıkları göstererek. “Evet, iyi olur, şey...” Bizi düşünüp balık yakalamış. Hala ifadesiz baktığını görünce heyecanım geçti. “Teşekkürler.” Sivyoş gömülmüş yiyordu bile. “Şey... Biz bunu çiğ çiğ yiyemeyiz. Şuraya ateş yakar mısın rica etsem?” Sivyoş şaşırılmıştı. “Siz insanlar çok garipsiniz.” Ateşi yakmasıyla oluşan görüntü tüylerimi ürpertmişti. O sırada da Seher yanımıza geldi. “Günaydın!” dedi. Birlikte yemeğimizi yedik. “Sivyoş! Bir masal kahramanı olduğunu biliyor muydun?”

“Öyle miymişim?” Gülümsedim. “Burada kütüphane var mı? Belki oradan bilgi edinebiliriz.” dedim. “Ha? O da ne?” dedi Sivyoş.

“Of, bilmiyor musun cidden?” Ayağa kalktım. “Neyse, ben biraz araştırma yapacağım.” Sivyoş hızla yanıma geldi. “Burada kaybolabilirsin. Ben araştırma yaparım.” Kollarımı kavuşturdum.

“Önemli işlerin yok muydu senin?”

“Bugün işim yok.”

“O zaman biz de gelelim!” diye bağırdı Seher.

“İyi.” dedi Sivyoş. “Sırtına binmemize kızmayacak mısın?” dedi Seher.

“Dün de bindiniz zaten.” İçimden bir kahkaha atma isteği geldi ama kendimi durdurdum.

Sivynos'un sırtına atlayıp uçmaya başladık. Zaman yine yavaşlamıştı sanki. Sivynos ile uçmak bana iyi gelmişti. Buradan gitmek istemedim bir an. Öyle güzeldi ki.

“Geçit arıyorum ama yok.” dedi Sivynos. Benim de umutlarım bir bir tükeniyordu. Bir süre daha bakındık ama bulamadık. Üçümüz de yorgun düşmüştük. Sivynos'un inine geldik. Hava birden soğumuştü. Sivynos bizi kanatlarının arasına aldı. Tam uyumak üzereydim ki o tok sesi duydum. “Yonca. Uyuma.” Gözlerimi kırıştırdım. “Ne? Neden?” Başını havaya kaldırdı. “Yok bir şey. Uyumamalısın.” Onu dinledim ve uyumamaya direndim. Daha sıkı sarıldım ona. Bir yandan eve dönmek istiyor, bir yandan da burada kalmak istiyordum. O da bizimle gelse ne olurdu sanki?

Aradan zaman geçmişti. Dayanamıyordum uykusuzluğa. “Artık uyuyabilirsin.” Bu söz beni öyle mutlu etmişti ki... Uyandığında Sivynos, bir köşeye çekilmiş, duvara bakıyordu. “Günaydın!” dedim. Ses gelmedi. Yanına yaklaştım. “İyi misin?” Kanadına dokundum. Geri çekti. “Özür dilerim.” Şaşırmıştım. “Neden özür diliyorsun?” Yüzüme bakmamaya çalışıyordu. “Ben... Aptalın tekiyim.”

“Anlamıyorum Sivynos. Neler oluyor? Açıklar mısın? Yüzüme baksana!” Aniden yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Ben sizi burdan götürmemek için elimden geleni yapıyorum! Ama bir gün gideceğinizi biliyorum. En iyisi daha fazla acı çekmeden sizi burdan götürmek.” Şaşkınlıktan donup kalmıştım. “Yonca. Seni seviyorum.” Beni pençeleriyle nazikçe havaya kaldırdı ve sırtına koydu. Seher'i de. Tek bir kelime bile edemedim.

Havaya ateş püskürerek geçit açtı. Beni sırtına aldı ve geçidin içine attı, sonra da Seher'i. Gülümseyen yüzünü son görüşüm oldu. “Elveda Sivynos!”

Odamıza, her şeyin başladığı yere geri dönmüştük. Masalın son sayfasında bizim resmimiz vardı ve şunlar yazıyordu: “Seni uğurlarken gülümseyeceğim fakat... Biraz da olsa yalnız olacağım.”

Hazırlayan: İKRA NİSA YILMAZ

RÖPORTAJ

ALİBEYKÖY ANADOLU LİSESİNDE ZEYBEK GÖSTERİSİ

“Ege Denince Akla Gelenler” listesinde başı çeken şeylerden biridir zeybek. Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk’ün de en sevdiği oyunlardan biridir aynı zamanda. Asaletin ve cesaretin sembolü olarak görülen zeybekte efelerin sert ve güçlü duruşu, keskin bakışları, korumacı tavırları, diz çöküşleri; kızçelerin ise narinliği ve efelerle uyumu ön plandadır.

Okulumuz müdür yardımcılarında Hakkı Ormancı, hem bu güzel oyunu günümüz gençlerinin de bilmesi ve gelecek nesillere aktarması gerektiğini düşünerek, hem de Erasmus projesi kapsamında okulumuza misafir olan yabancı öğrencilere Türk kültürünü tanıtmayı amaçlayarak okulumuzun öğrencilerinden oluşan bir ekip ile birlikte bu oyunu sahneye taşıyabilmek için çalışmaya başladı. Canla başla çalıştılar ama ekibin söylediğine göre bu çalışmalar eziyet gibi değil, olabilecek en eğlenceli şekilde geçiyordu. Öğrencilerin süreç boyunca zaman zaman sosyal medya hesaplarından paylaştıkları video ve fotoğraflar da hem çok eğlendiklerini hem de güzel işler yaptıklarını kanıtıyor. Ve aylar süren çalışmaların meyvesini, okulumuzun konferans salonunda yaptıkları muhteşem gösteriden sonra yerli ve yabancı birçok öğretmen ve öğrenciden gelen alkış ve tezahüratla aldılar.

Her ne kadar çoğu evresine şahit olmuş olsak da bu süreci bir de mimarının kendisinden, sayın müdür yardımcımız Hakkı Ormancı’dan dinleyelim istedik ve bir röportaj hazırladık.

Merhabalar hocam, öncelikle bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Dilerseniz başlayalım. Halk oyunu ekibi oluşturmaya nasıl karar verdiniz?

Hakkı Ormancı: Bizim kültürümüzün öğrenciler tarafından yaşanmasının ve anlaşılmasının gerekli olduğunu düşünerek karar verdim.

Ekipteki öğrenciler neye göre seçiliyor?

Hakkı Ormancı: Öğrencilerin seçilmesi söz konusu değil, tamamen gönüllülük esasına dayanıyor. Keşke herkes katılsa ama maalesef halk oyunları denilince katılım düşüyor.

Öğrencilere dans eğitimini kim veriyor?

Hakkı Ormancı: Erkek öğrencilere ben öğretiyorum, kızlara da benim eski öğrencilerimden Azize Hanım yardımcı oluyor.

Çalışmalarınız genellikle nasıl geçiyor?

Hakkı Ormancı: Gayet zevkli geçiyor. Ben de, öğrenciler de sıkılarak değil eğlenerek çalışıyoruz. Dolayısıyla bu onlara çalışmayı sevdiriyor. Eğleniyoruz ve işlerimizi zevkle yapıyoruz.

Eğitim süreci ne kadar sürüyor?

Hakkı Ormancı: Kesin bir süresi yok, öğrencilerin becerilerine göre değişiklik gösteriyor. Vücut koordinasyonu gelişmiş öğrenciler daha kolay öğrenebiliyorlar.

Peki, son olarak, siz öğrencilerinizle beraber sahne alırken neler hissediyorsunuz?

Hakkı Ormancı: Onlarla beraber olmanın mutluluğunu ve uzun bir sürecin sonunda bir şeyler başarmış olabilmemizin gururunu yaşıyorum. Öğrencileriyle kol kola oyun oynamak her eğitimciye rastlayan bir şans olmuyor.

Her şey için tekrar çok teşekkür ediyoruz hocam.

Hakkı Ormancı: Ben teşekkür ederim.

ALİBEYKÖY
ANADOLU
LİSESİ

